

Dr Ted Hildebrandt, Przysłów 22:6 – Wychowuj dziecko

[widm. Grace Theological Journal 9.1 (1988) 3-19]

© 2024 Ted Hildebrandt

To jest dr Ted Hildebrandt w swoim nauczaniu na temat Przysłów 22.6: trenuj dziecko według drogi, którą powinno iść.

Witamy na naszych prezentacjach Przysłów 22.6, wersetu, który jest bardzo dobrze znany i z Księgi Przysłów, trenuj dziecko w drodze, którą powinno iść. A gdy się zestarzeje, nie odstąpi od tego.

Dlatego dzisiaj chcemy zbadać ten werset i zobaczyć jego potencjał, a także potencjalne problemy. Werset ten był używany przez lata jako zachęta i nacisk na znaczenie wczesnego wychowywania dziecka przez rodziców i tym podobne. Więc to była zachęta: trenuj dziecko, gdy jest małe, a gdy będzie stare, nie odstąpi od tego.

A zachęta rodziców do angażowania się we wczesne wychowywanie dziecka daje wielu nadzieję. Dobrze wychowujesz swoje dziecko, a ono okaże się właściwe. A rezultaty są gwarantowane, ponieważ Pismo mówi, że należy je odpowiednio szkolić.

A gdy się zestarzeje, nie odstąpi od tego. Daje to nadzieję wielu rodzicom, którzy żyją w chaosie naszej obecnej kultury. Mam też nadzieję, że jeśli dziecko zbłądzi, że rodzice spróbują go wychować najlepiej jak potrafią, przypuścmy, że w szkole średniej zaczną zadawać się z jakimiś niewłaściwymi dziećmi i tym podobnymi rzeczami, zbłądzą, że w końcu wrócą.

Zatem jest to coś w rodzaju powrotu starego marnotrawnego dziecka, które uczy dziecko drogi, którą powinno iść. Kiedy będzie stary, nie odejdzie od tego, wróci. To znowu daje nadzieję, również z tej perspektywy.

Jednakże w tym wersecie zawarta jest pewna obawa, że jeśli będziesz miał możliwość wychowania dziecka tak, jak powinno iść, a kiedy będzie stare, nie odejdzie od tego. Pojawia się też pewien niepokój: co się stanie, jeśli zrobisz to źle? A jeśli coś zepsujesz? Możesz trwale uszkodzić dziecko, tak że gdy się zestarzeje, zbłądzi, zamiast iść prosto. W ten sposób możesz w rzeczywistości skrzywdzić dziecko.

A teraz niepewność, co to jest? A kiedy byłem młodym rodzicem i miałem czwórkę dzieci, teraz są dorosłe. Pytanie brzmi, co to znaczy zrobić to dobrze, w którą stronę powinien pójść? Co to dokładnie oznacza, biorąc pod uwagę naszą kulturę oraz ograniczenia związane z pracą i innymi sytuacjami, które pojawiają się w rodzinie, co sprawia, że ustalenie, co jest właściwe, jest bardzo, bardzo skomplikowane? Do jakich szkół warto posłać dzieci? Jakie czynności warto wykonywać z dzieckiem? Jak

mamy prowadzić rodzinę pośród całego zgiełku życia? Zatem niepewność co to znaczy zrobić to dobrze, tak jak powinno być. Z jednej strony niektórzy mówią: cóż, dzieciak wypadł dobrze, więc masz dobre dziecko.

A zatem dowodzi, że rodzic był dobry. Czy to zawsze działa? Dobre dziecko zawsze okazuje się dobrym rodzicem. Czy to zawsze prawda? A co wtedy ze złym dzieckiem? Kościsty palec wychodzi, by oskarżyć cię o bycie złym rodzicem.

Dziecko zbłądziło. Chyba nie wyszkoliłeś go dobrze. Bo jeśli go wyszkoliłeś w drodze, którą powinien iść, to gdy się zestarzeje, nie zejdzie z niej.

Jeśli odejdzie od tej zasady, oznacza to, że musiał wystąpić problem w jego wychowaniu we wczesnym dzieciństwie. Czy to też zawsze jest w porządku? Tak czy inaczej, chcemy zbadać niektóre z tych rzeczy. Oto rodzaj obecnego użycia tego wersetu i sposób jego użycia.

Wielu z nas zna ból marnotrawnego dziecka. I tak, na przykład, w Piśmie Świętym można znaleźć przykłady, powiedzmy z Ewangelii Mateusza 23,37, mówiące o tym, że sam Bóg był uwikłany w część bólu z tym związanego. Mateusza 23,37 tak mówi: Jerozolimo, Jerozolimo, miasto, które zabija proroków i kamieniuje tych, którzy są do niego posłani.

Jakże często chciałbym, żeby to mówił Bóg lub mówił Jezus, zgromadziłbym wasze dzieci razem, jak kokosz gromadzi swoje potomstwo pod skrzydłami. A ty nie miałaś ochoty. A widząc ból i lament z tego powodu, Jerozolimo, Jerozolimo, zebrałbym cię jako dobrego, ale ty nie miałabyś w tym żadnej części.

Ozeasz 11.1 to kolejna. Kiedy Izrael był dzieckiem, kochałem go. I z Egiptu zawołałem syna mego.

Im częściej ich wzywano, tym częściej odchodzili. Wciąż składali ofiary Baalom i całopalenia bożkom. Zatem to także przemawia Bóg.

Widzicie więc ból, jaki towarzyszy rodzicowi, który zrobił wszystko, co w jego mocy, lub próbował, jak mógł, lub gdy wiedział, że coś schrzanił, a potem był prześladowany przez zbłąkane dziecko. I widzicie nawet Jezusa lamentującego nad Jerozolimą i jego pragnieniem zgromadzenia swoich dzieci jak kury. A potem Ozeasz 11, Bóg mówił Izraelowi, że zebrał ich do siebie, gdy jego dzieci i jego syn zbłądzili.

A potem na przykład w Księdze Przysłów 10,1 jest napisane, że mądry syn przynosi radość ojcu, ale głupi syn jest smutkiem dla swojej matki. I tak oto widać, że dziecko może sprawić rodzicowi wielką radość emocjonalną. Ale z drugiej strony istnieje ogromny potencjał szkód.

I wielu rodziców to odczuło. Zaczniemy więc od omówienia tego, po czym dokonamy pewnego rodzaju wprowadzenia, a następnie omówimy każdy z terminów. Co to znaczy trenować? Co to znaczy, jaką drogą powinieneś podążać? A potem w pewnym sensie zbierzemy to wszystko w całość i tak dalej.

Ale zanim to zrobimy, myślę, że musimy zrozumieć, że przysłowie nie jest obietnicą. I to jest naprawdę absolutnie kluczowa rzecz: przysłowie nie jest obietnicą.

Nazywa się to gatunkiem. To przysłowiowy gatunek. Ma to związek z przysłowiami.

Przysłowia nie przypominają zwykłej literatury. Nie są to prawdy absolutne. Mówisz: cóż, to jest w Biblii.

To musi być prawda. Tak, to prawda, ale jest to przysłowiowa prawda. I tak trzeba być, podamy kilka przykładów.

Przysłów rozdział 10, werset czwarty mówi tak: opieszła ręka powoduje ubóstwo, ale ręka pracowitych wzbogaca. Czy to zawsze prawda? Wiotka ręka powoduje ubóstwo. Czy znasz jakieś dzieci, które dorastały i były leniwe, a mimo to były bogate? Ich rodzice byli bogaci, dali im pieniądze czy coś, albo wpadli w coś, co się tam przydarzyło, nie z powodu ich własnych działań czy własnej pracowitości, ale dlatego, że w ten sposób wpadli.

Albo ręka pracowitego wzbogaca. Czy to zawsze prawda? Znam ludzi, którzy pracują naprawdę ciężko i nie bogacą się. I wielu z tych ludzi, zwłaszcza młodsze dzieci, milenialsi, pokolenie Z i tym podobne, ciężko pracują, ale tak się dzieje, kiedy myślą o domu i wychodzą, żeby go kupić, a domy ceny są teraz jakie? Ponad 400 000 dolarów.

A te dzieciaki mają długi na studiach. Jak oni to robią? Ale oni pracują nad sobą. A więc ręka pracowitego wzbogaca.

No tak naprawdę cały czas. Dobra. Czy widziałeś pracowitych ludzi? Mój ojciec był niezwykle pracowity, przez lata pracował w fabryce na różne sposoby i produkował orzeszki ziemne.

Dobra. Obecnie ukazała się nawet piosenka Olivera Anthony'ego „Rich men, North of Richmond”. I, i, i on narzeka, że marudzi, a pieniądze są nic nie warte.

I właściwie mój tata robił to przez większą część swojego życia. Nigdy nie został bogatym człowiekiem, ale ciężko pracował. Pracował w swoim życiu o wiele ciężiej niż ja w swoim.

Więc uważaj. Przysłowie nie jest obietnicą. Historia nie jest prawem.

Próbuję tutaj tylko pokazać, że różne gatunki pism świętych trzeba je rozumieć inaczej. A do prawdy dochodzą w inny sposób. Przedstawiają prawdę, ale jest to prawda w obrębie pewnego gatunku literackiego.

I musisz to zrozumieć. Na przykład historia nie jest prawem. Co zatem można znaleźć w książkach historycznych? Abraham kłamie na temat swojej żony.

Mówi: Sara, piękna kobieta. Ona jest, uh, um, jest moją siostrą. Ona jest moją siostrą.

Ponieważ nie chce zostać zabity przez faraona, a później przez Abimelecha, króla Filistynów. Więc on mówi: Hej , powiedz, że jesteś moją siostrą, stary. Więc nie wyzywają się na mnie.

A więc on jest moją siostrą. I tak kłamie dwa razy. I co ciekawe, Izaak robi to samo ze swoją żoną Rebeką.

Dobra. A teraz zapytaj, które z nich przeszły do historii. Czy to prawda? Cóż, z historycznego punktu widzenia są one prawdziwe i rzeczywiście miały miejsce.

Czy jednak właśnie to powinniśmy zrobić? Kłam o naszej siostrze, bo ona jest naszą siostrą. To twoja żona, nazywasz ją siostrą i tak dalej. Dobra.

Nie, to historia. Tak właśnie było. Nie ma tu mowy o tym, że powinniśmy lub powinniśmy postępować w ten sposób.

Kolejnym jest Dawid. Dawid jest człowiekiem według serca Bożego. Chcemy być jak David, prawda? Tak.

Opowiedz mi o Batszebie i opowiedz mi o Uriaszu. Uriasz wraca. Dawid próbuje go upić, aby zatuszować fakt, że miał stosunki z Batszebą.

Wysła Uriasza z powrotem do Joaba za Jordan i mówi: Hej , postaw ich tam z przodu, odsuń się i tak dalej. I niech Joab zajmie się tą sprawą. Joab kładzie je na przodzie.

Odsuwają się. Uriasz zostaje zabity. Joab mówi: Dawidzie, wszystko już załatwione. Aż przyjdzie prorok Natan i powie: Dawidzie, ty jesteś tym człowiekiem. Ty to zrobiłeś. Następnie prorok Natan zostaje wysłany przez Boga, aby stawić czoła Dawidowi.

To, co zrobił David, było złe, naprawdę złe. I zapłacił za to na wiele sposobów. Zatem mówię, że to, co zrobił Dawid, gdy był człowiekiem według Bożego serca, było naprawdę złe.

Historia nie oznacza więc prawa. Innymi słowy, nie podążamy za historią i nie mówimy: cóż, tak, historia jest prawdziwa. Stało się to, co zrobił. I to jest prawda. Nie jest to jednak dla nas obowiązkiem, powinnością czy prawem. Zatem, historyku, musisz zrozumieć różnicę między historią a prawem.

To dwa różne gatunki i rzeczy. A co z prawem? Pierworodne dziecko? Bóg mówi w 22. rozdziale Księgi Wyjścia, wersecie 29., że pierworodne dziecko jest Jego. Czy to ma zastosowanie do dnia dzisiejszego? Że naszym pierworodnym dzieckiem była Rebeka, która następnie narodziła się dla Boga.

Widzisz pierworodnego mężczyznę, Zachary'ego, mojego drugiego syna. A więc powiesz: hmm, czy nadal to robimy dzisiaj? Odpowiedź brzmi: nie, takie było wówczas prawo, ale niekoniecznie miało ono wpływ. Było to prawo nadane wówczas Izraelowi.

I choć to prawda, nie należy przestrzegać wszystkich praw w ten sposób. I właściwie ludzie dzisiaj jedzą homary. Musisz o to zapytać prawo.

A co z proroctwem? Mówisz: cóż, prorocy głosili słowo Boże. Zatem to, co powiedzieli, jest prawdą. I to jest poprawne.

To, co powiedzieli, jest prawdą. Ale Izajasz najwyraźniej pochodził z 20. rozdziału Izajasza, wersetu 3. Izajaszowi kazano chodzić nago przez trzy lata. Mamy to zrobić? I Bóg mnie powołał, a ja, nie sądzę.

Dobra. Bóg powołał tego proroka na szczególny czas. Miał szczególne przesłanie do przekazania Achazowi lub jednemu z królów Izraela. Dlatego też było to szczególne przesłanie w tej konkretnej sytuacji. Czy jest to „Tak mówi Pan”? Tak.

Do tego Króla. Tak. Wzywając go z powrotem do przymierza. Tak. Ale jego przesłanie było także oznaką chodzenia źle ubranego. To nie znaczy, że mamy chodzić źle ubrani.

Dobra. Zatem to, co zrobił prorok, niekoniecznie było normą na zawsze. Trzeba więc powiedzieć, że to proroctwo. Nie ma to charakteru normatywnego, prawa czy czegoś w tym rodzaju. Musisz więc zrozumieć, jak prawda porusza się w różnych gatunkach literatury.

Literatura mądrościowa nie jest prawem. Literatura mądrościowa nie jest prawem. W Kaznodziei 1:17 jest to powiedziane.

Dlatego nienawidziłem życia, bo to, co się dzieje pod słońcem, jest dla mnie bolesne. Bo wszystko jest marnością i pogonią za wiatrem. To, co spotyka głupca, przydarza się także mnie.

Dlaczego więc zachowałem się tak mądrze? I powiedziałem w sercu, że to także marność. Marność, marność, wszystko marność. Czy mamy to uniwersalizować? Czy to zawsze prawda? A teraz ten koleś z Kaznodziei, Kohelet, zмага się z tym, ale jest to literatura mądrości.

Trzeba o tym pomyśleć, dać do myślenia. Niekoniecznie jest to stwierdzenie uniwersalnej prawdy absolutnej. Musisz więc zrozumieć, że jest to literatura mądrościowa. A potem musisz o tym pomyśleć.

Literatura apokaliptyczna. Mówisz, czy literatura apokaliptyczna jest prawdziwa? Tak, to prawda, ale trzeba zrozumieć, że to literatura apokaliptyczna.

Tak więc, jeśli jesteś w Księdze Objawienia i widzisz te wszystkie bestie biegające po okolicy i tym podobne rzeczy, zrozumiesz różne rzeczy. To literatura apokaliptyczna. To, że tak się dzieje, nie powinno być traktowane jako fakt historyczny ani jako prawo.

I nie należy jej traktować jako literatury mądrościowej czy czegoś w tym rodzaju. To literatura apokaliptyczna. I dlatego siódmy rozdział Daniela, na przykład siódmy rozdział Daniela, śni o tych czterech bestiach wychodzących z wody i z ziemi, i tym podobnych.

I te cztery bestie wychodzą, a wy pytacie, czy to naprawdę się wydarzyło? Czy to historia? A ty mówisz, cóż, jest apokalipsa. I tak, bestia, oni robią ten wielki posąg Nabuchodonozora i inne stojaki, on coś reprezentuje. Musisz więc zrozumieć, że jest to literatura apokaliptyczna.

Więc to jest napisane to, ale to reprezentuje to tutaj. I tak, w pewnym sensie, jest to trochę metaforyczne, z rodzajem futurystycznego, apokaliptycznego końca świata, często hiperbolicznym i bardzo trudnym do zrozumienia. To nie jest oczywiste.

Niektóre z tych obrazów wymagają przemyślenia i, no wiesz, przepracowania. To apokaliptyczne. To nie ma być historia. To nie ma być prawo.

To nie ma być poezja. Musimy więc zrozumieć, że przysłowie nie jest obietnicą. Tak więc, gdy jest napisane, wychowuj dziecko zgodnie z drogą, którą ma iść, a gdy się zestarzeje, nie zejdzie z niej.

To przysłowie, a nie obietnica. I trzeba zrozumieć tę różnicę w gatunkach literackich. Na przykład mądry syn sprawia radość ojcu, głupi syn jest smutkiem dla swojej matki. Przysłów 10:1. Czy to zawsze prawda? Mądry syn to szczęśliwy ojciec. Czy to możliwe, że syn jest mądry, ale ojciec jest na wyjeździe i zajmuje się swoimi sprawami domowymi, a mądry syn nie powoduje, że ojciec cieszy się z niego, bo ojca nie ma, bardzo prawdopodobne.

Głupi syn jest smutkiem dla matki. Tak, to zwykle się zdarza. Matka odczuwa ból związany z urodzeniem zabłąkanego dziecka i tym podobnych, marnotrawnego dziecka, ale czy zawsze tak jest? Nie. Czasami matka jest w to wmieszana, OK, ale ona też jest głupia i dlatego ma tego rodzaju problemy.

Przysłów 10:4, o którym wspominaliśmy wcześniej, luźna ręka powoduje ubóstwo. Czy to zawsze prawda? Mój syn pracował z kilkoma ludźmi w Bostonie, a jeden facet cały czas gra w golfa z szefami i nie wykonuje swojej pracy.

Kiedy przychodzi czas na awans, mój synu, starałem się go trenować, ciężko pracujesz i dzięki temu osiągasz postęp. Ciężko pracujesz i dobrze wykonujesz swoją pracę.

Przychodzisz na czas i wykonujesz swoją pracę najlepiej jak potrafisz. Czy to zawsze oznacza awans? Nie. Ten facet, który wychodzi, przychodzi późno, wychodzi i cały dzień gra w golfa, zgadnij, kiedy nadchodzi czas awansu, bum, dostaje awans.

Mówisz: cóż, to nie w porządku. No cóż, tak po prostu jest. Tak czy inaczej, luźna ręka powoduje biedę, niekoniecznie jest prawdą, ale ręka pracowitego wzbogaca.

Jak już mówiłem, mój ojciec był jedną z najbardziej pracowitych osób, jakie w życiu spotkałem. Przez całe życie ciężko pracował, a jednak nigdy tak naprawdę nie osiągnął bogactwa.

Pracowałem – to nawet nie jest porównywalne, bo całe życie byłem profesorem. Mój tata musiał naprawdę ciężko pracować, podczas gdy ja robiłem rzeczy, które sprawiały mi przyjemność przez całe życie, takie jak bycie profesorem i tym podobne. Teraz ciężko pracuję, ale to praca akademicka.

To zupełnie inna praca niż praca fizyczna, którą wykonywał. To, czego obawia się niegodziwy, spotyka go, a sprawiedliwe pragnienia zostają spełnione. Przysłów 10:24. To, czego boi się niegodziwy, spotyka go, pragnienia sprawiedliwego zostają spełnione.

Czy to zawsze prawda? W Psalmie 72:73 czytamy: „Nie, sprawiedliwi upadają, a niegodziwym powodzi się”. Boże, dlaczego niegodziwym powodzi się? Zmaga się z faktem pomyślności niegodziwych. Ale to przysłowie mówi, że spotyka go to, czego boi się niegodziwy.

Powiedzieli: „Nie, niegodziwcy rzeczywiście spełnili wszystkie swoje pragnienia, które powinien mieć sprawiedliwy”. To tylko pokazuje, że przysłowia nie są prawdą absolutnie uniwersalną. Nie można po prostu złapać przysłowia i potem uznać je za uniwersalną prawdę życiową.

To przysłowie. To nie ma być prawda uniwersalna.

Następne przysłowia opisują, niektóre z nich po prostu nie mówią ci, co powinno lub powinno być, że powinieneś ciężko pracować, aby stać się bogatym i tym podobne.

Ale niektóre z nich to po prostu takie przysłowia. Przysłowie nie ma w sobie elementu „powinien” ani „powinien”. I tak na przykład w Księdze Przysłów 19:4 bogactwo przyciąga wielu nowych przyjaciół.

Mówisz: cóż, co to za przyjaciele? Wiadomo, bogactwo przynosi nowych przyjaciół, ale przysłowia stawiają to w pozytywnym świetle. Bogactwo przynosi nowych przyjaciół, ale biedny człowiek zostaje opuszczony przez przyjaciela. Mówisz: cóż, to nie w porządku.

Ale Księga Przysłów mówi: hej, stary, to nie jest to, co jest dobre, a co złe. Tak już jest. Dlatego też Przysłowia są czasami literaturą mądrościową opisującą, jak działa życie.

A czasami bogactwo przynosi wielu przyjaciół. Biedny człowiek zostaje opuszczony przez przyjaciela. Następny werset Przysłów 19:6, tylko kilka, mówi, że wielu szuka łaski hojnego człowieka.

A każdy jest przyjacielem człowieka, który daje prezenty. Każdy człowiek jest przyjacielem tego, kto daje prezenty. Tak więc ludzie, którzy dostarczają prezenty i inne rzeczy, bum, zyskują wielu przyjaciół.

Mówisz: cóż, to nie do końca w porządku. Czy dlatego twoją podstawą jest przyjaźń? A to przysłowie mówi: nie, to nie jest tak, że tak powinno lub powinno być. Tak po prostu jest, stary.

Ludzie, którzy dają prezenty, przyciągają wielu przyjaciół. Wielu szuka łaski hojnego człowieka. A więc, widzisz, znasz takich ludzi.

Moja żona przez wiele, wiele lat była księgową. A ci bardzo, bardzo bogaci ludzie nigdy nie wiedzieli, komu mogą zaufać, ponieważ wszyscy ci ludzie w pewnym sensie przytulili się do nich. I w zasadzie nie wiedzieli, czy ta osoba naprawdę cię lubi i zostanie prawdziwym przyjacielem, czy też zależy jej tylko na pieniądzu, które masz. Próbowaliby oszukać, ukraść lub uzyskać część korzyści, które do nich spłynęłyby. I wielu z nich było takich, a wielu bogatych ludzi zawsze było sceptycznych wobec swoich przyjaźni, ponieważ nigdy nie wiedzieli, czym jest prawdziwy przyjaciel.

Nie miało znaczenia, czy miałeś pieniądze, czy nie, czy był to twój prawdziwy przyjaciel, czy cię wspierał, czy cokolwiek innego. Wielu szuka łaski hojnego człowieka. Po prostu tak jest.

I to się zdarza w kółko. 19 :7, Przysłów 19:4, 6 i 7, wszystkie te przysłowia „takie jest”. Wszyscy bracia biedaka go nienawidzą.

Wszyscy bracia biedaka go nienawidzą, bo facet zawsze podchodzi do brata i pyta: „Hej , możesz mi pomóc?”. Mam tutaj problem. Mam tam problem. Nie mogę sobie pomóc.

I w związku z tym, czy możesz mi pomóc? Jesteś moim bratem. A po pewnym czasie bracia biedaka go znienawidzą. Nie zawsze jest to prawdą, ale czasami jest to prawdą.

A o ile bardziej jego przyjaciele oddalają się od niego? A więc mamy tu osobę w potrzebie, osobę biedną, a w zasadzie kończy się jej brat, on zwraca się do nich o pomoc i tam spotyka się z nienawiścią. A przyjaciele odchodzą od niego, bo jest w potrzebie i tak dalej. Zatem, Przysłowia, niektóre Przysłowia nie mówią, jak powinno lub powinno być, ale tak po prostu jest.

A niektórzy z nas mówią, że to bardzo źle. To nie tak powinno być. Ale Przysłowia wracają i mówią: nie, nie, opowiemy ci o prawdziwym życiu.

To jest to, co się dzieje. Tak po prostu jest. Jest też trochę, teraz są zabawne.

Czasami w przypadku Przysłów można uzyskać tę żartobliwość i nazywane są one przysłowiami sprzecznymi. Albo jest facet o nazwisku Wolfgang Meider , który jest prawdopodobnie wiodącym na świecie ekspertem w dziedzinie Przysłów. Studiuje, facet czyta, nie wiem, w pięciu, dziesięciu językach.

I tak interesują go przysłowia rosyjskie i różne przysłowia niemieckie i tak dalej, przysłowia angielskie i tak dalej. I on tworzy słowniki amerykańskich przysłów. I ma słownik liczący około 1200 stron, zbierając wszystkie przysłowia w Ameryce lub przeglądając przysłowia niemieckie i ponownie zbierając księgę, dużą księgę, przysłowia rosyjskie i tak dalej, i tak dalej.

A potem, po przeanalizowaniu przysłów z całego świata, ten facet naprawdę zaczyna rozumieć, czym jest przysłowie. Obawiam się, że większość naszych badaczy biblijnych nawet nie wie, kim jest Wolfgang Meider . Jeśli podam jego imię, Meider , nikt nie będzie wiedział, kim on jest. Problem w tym, że jest on wiodącym na świecie ekspertem w dziedzinie badania przysłów z całego świata.

Afryka, w Afryce używa się mnóstwo przysłów, które są obecnie używane w tych kulturach. Ten facet jest ich świadomy. Dobra.

Napisał wiele, wiele, wiele wielkich książek o przysłowia, różnych kulturach i ich funkcjonowaniu. Dlatego nazywa je „przekręconymi przysłowiami”. Dlatego chcę się pobawić niektórymi z tych pokręconych przysłów, które się zdarzają.

Właściwie użyję przykładów w języku angielskim, przykładów, które wszyscy znamy, ale tylko po to, aby pokazać, że Księga Przysłów ma w sobie pewną zabawę. Przysłowie nie zawsze tak jest, to jest boska prawda, która przychodzi do nas i bum, tutaj jest w przysłowiu. Jest to prawda boska, dlatego jest uniwersalna i absolutna.

To nieprawda. Nie tak działają przysłowia. I tak, Bóg posługuje się przysłowiami i poezją. W Księdze Przysłów jest piękna poezja.

Jeśli spojrzysz na Przysłów 31, przepraszam, że tak się rozpisałem, ale 31 Przysłów to piękny akrostych przedstawiający Cnotliwą Kobieta, VW, Cnotliwą Kobieta. Piękny, piękny wiersz na koniec. I to jest akrostych. A więc A, B, C, D są w ten sposób zapisywane w alfabecie. I dlatego ma 22 wersety, bo alfabet ma tam 22 wersety.

Tak czy inaczej, próbuję powiedzieć, że tak, w pięknie Księgi Przysłów pojawiają się elementy literackie, ale weźmy tylko przykład.

Moja jedyna córka była młoda, Natanya była młoda. A więc, próbowałem, jestem poranną osobą i zdałem sobie sprawę, że są ludzie poranni i nocni, i ta dwójka nigdy się nie spotka. Dobra.

A więc jestem żoną poważnego nocnego człowieka. Zaczyna działać między północą a 2 w nocy. Jestem poważnym rannym człowiekiem. Najlepszym czasem jest dla mnie godzina od piątej do ósmej rano. Dobra. Więc trochę nam tego brakuje.

Kiedy jesteś młody, nie wiesz o takich rzeczach, ale kiedy żyjesz z kimś przez 50 lat, chociaż mam wspaniałą żonę, którą mam, w pewnym sensie zdajesz sobie sprawę, że tęsknisz i nie zmienisz tego. To jest po prostu wbudowane w ich DNA. Więc moja córko, chciałam ją obudzić i powiedzieć: wiesz, musisz wstać, żeby iść do szkoły, a rano jesteś cała naładowana, po prostu wyskakujesz z łóżka i bam, ty uderz w bieg.

I tak powiedziałem, w zasadzie oto przysłowie. "Kto rano wstaje temu Pan Bóg daje." Każdy wie, że to przysłowie. To prawda. Zatem następuje niewielki nacisk w tym kierunku. Kto rano wstaje temu Pan Bóg daje.

Chodzi więc o to, aby być rannym ptaszkiem, aby dostać się do pracy na czas, a właściwie ja przychodziłem do pracy pół godziny wcześniej. Więc masz już

konfigurację i takie tam, wiesz, kiedy wychodzisz późno, i tak właśnie pracujesz, przynajmniej tak, jak ja to zrobiłem. Tak więc ranny ptak dostaje robaka.

Teraz moja córka jest właściwie najbardziej, wszystkie moje dzieci są mądrzejsze ode mnie. Ale w każdym razie moja córka, nie tracąc ani chwili, po prostu rzuciła mi to z powrotem w twarz. O tak.

Chcesz zrobić to przysłowie, tato? Dobra. „Wczesny ptak łapie robaka”. Ona do mnie wraca. Mówi: tak, tato, ale „druga mysz dostaje ser”. „Druga mysz dostaje ser”. „Wczesny ptak dostaje robaka, ale druga mysz dostaje ser”. Co się stało z pierwszą myszą? Bum. Pułapka. Dobra.

Tak więc druga mysz dostaje ser. Innymi słowy, ona mówi, że tak, tak, wstajesz wcześniej, dostajesz robaka, ale czasami druga mysz dostaje ser. Nie musisz zawsze być pierwszy.

A więc, jeśli jest po prostu mądrym biczem i dobrze się przy tym bawimy. Postrzeliła mnie i nie podobało mi się to.

Ale tak czy inaczej, oto kolejny. To klasyczne angielskie przysłowie. Nieobecność sprawia, że serce staje się miłsze. A widok tego pięknego obrazu nieobecności sprawia, że serce staje się bardziej czułe, gdy ktoś odchodzi i myślisz o jego nieobecności.

Kiedy byłem w seminarium. Moja żona wróciła do Buffalo i chodzi tam do szkoły, a jej nieobecność sprawia, że serce robi się cieplejsze. I tak piszecie listy, robicie różne rzeczy i właśnie, dzięki oddzieleniu przestrzeni, nieobecność sprawia, że serce staje się miłsze. A ty mówisz: tak, wiem o tym.

A może „nieobecność sprawia, że serce błądzi”. Teraz jest to inne podejście do sprawy. Nieobecność sprawia, że serce staje się miłsze. Oj. Nieobecność sprawia, że serce błądzi. I ile jest takich sytuacji, kiedy dwoje ludzi się rozstaje, wiesz, i są odlegli, rozdzieleni. Nagle się pojawia, ktoś się o nią zabiega i ona odeszła albo jego odszedł, a nieobecność sprawia, że serce błądzi. Czy grasz tam z fonderem i wędrówką?

I tak Meider i inni będą nazywać te pokręcone przysłowia, w których bierzesz przysłowie i przekręcasz je w interesującą sytuację. Zatem nieobecność sprawia, że serce staje się miłsze. Tak. Ale nieobecność sprawia, że serce błądzi. Lub oto inny sposób, aby umieścić to „poza zasięgiem wzroku, poza umysłem”. I tak, kiedy jesteście oddzieleni w ten sposób, poza zasięgiem wzroku, poza umysłem.

I tak, wiesz, ludzie przechodzą różnymi drogami. Mamy więc te dwa przysłowia, które się ze sobą kolidują, przysłowia kolidujące, przysłowia przekręcone i tym podobne.

Tak więc, jeśli chodzi o te współczesne przykłady, nigdy nie jesteś za stary, aby się ich nauczyć.

„Nigdy nie jesteś za stary, żeby się uczyć.” Jest jednak inne przysłowie, które mówi, że „starego psa nowych sztuczek nie nauczysz”. Dobra. Nigdy nie jesteś za stary na naukę, ale starego psa nie nauczysz nowych sztuczek. I tutaj mamy te dwa przysłowia, które w pewnym sensie się ze sobą kolidują. Rzecz w tym, że jest to literatura mądrościowa.

Tego się spodziewasz. Chcesz tego zderzenia, ponieważ zderzenie sprawia, że myślisz głębiej o życiu i nigdy nie jesteś za stary, aby się uczyć. Nie da się nauczyć starego psa nowych sztuczek. Kiedy te elementy się zderzają, skłania to do głębszego zastanowienia się nad tym, co to znaczy uczyć się, gdy jest się starszym.

A jeśli jest to teraz możliwe, robi to sam Proverbs . Opublikowałem też cały film na temat Przysłów 26:4 i 5. A tam jest napisane: „Nie odpowiadaj głupiemu według jego głupoty, abyś nie był do niego podobny. Dlatego „nie odpowiadaj głupiemu według jego głupoty, abyś nie był do niego podobny”. Dobra. Więc spotykasz głupca. Czyż nie, nie odpowiadaj głupcowi według jego szaleństwa, bo wtedy będziesz do niego podobny. Dobra.

Co mówi następny werset? Przysłów 26:4. Co to jest Przysłów 26:5? Są ułożone tyłem do siebie . To para przysłów. Przysłowia, również w tych przysłowiowych powiedzeniach lub zdaniach z Przysłów 10 do 29, często są sparowane.

Zatem tutaj mamy 26:4 i 5 w połączeniu. Omówię to znacznie bardziej szczegółowo w innym filmie, który nakręciłem. Zatem pierwszy werset mówi: „Nie odpowiadaj głupiemu według jego szaleństwa, abyś nie był do niego podobny”. Następny werset mówi: „Odpowiadajcie głupiemu według jego głupoty, aby nie był mądry we własnych oczach”. Więc teraz masz, mówisz, święta krowo, co mam teraz zrobić? Spotykam faceta, który jest bardzo głupi. Czy odpowiadam głupcowi według jego głupoty, czy też nie odpowiadam głupcowi według jego głupoty? Biblia mówi o obu rzeczach.

Mówisz, że to jak sprzeczność. Nawet pierwsi ludzie, którzy tworzyli kanon, w końcu nazwali Księgę Przysłów *anty-legomena*.

Anti oznacza przeciw, legomena to greckie określenie „przeciwko” – książkom, przeciwko którym wypowiedano się. A Księga Przysłów była jedną z tych ksiąg, przeciwko którym wyrażano sprzeciw, podobnie jak Księga Estery, ponieważ nie wspominała w niej imienia Boga ani Pieśni nad Pieśniami, bo, cóż, Pieśń nad Pieśniami jest Pieśnią nad Pieśniami. I czy powinno to być w Biblii? Nawet moja matka zadawała mi to pytanie w XX wieku.

Zatem jest tu sprzeczność. A ludzie mówili: cóż, w Biblii jest sprzeczność, 26, cztery i pięć, odpowiadaj głupcowi według jego szaleństwa, nie odpowiadaj głupcowi według jego szaleństwa, jest sprzeczne i dlatego nie powinno być tego w Biblii. Pojawiły się zatem wątpliwości co do jego statusu kanonicznego.

Został więc umieszczony w jednym z pięciu anty-legomen w Starym Testamencie. To Przysłowia. Jest w porządku.

Te rzeczy są po to, żeby je zderzać. Konflikt skłania do głębszego przemyślenia pewnych spraw. Przysłowia są więc zbudowane w ten sposób.

Kiedy weźmiesz przysłowie, czy możesz je odwrócić? Czy możesz to odwrócić? Jeśli X, to Y, OK, jest prawdą. Jeśli X, jeśli zrobisz X, to Y będzie prawdą. Czy wtedy możesz to obrócić? Jeśli Y, to X jest prawdą.

Jest to więc swego rodzaju stwierdzenie „jeśli-to”. Jeśli ty, wiesz, wychowujesz dziecko w sposobie, w jaki podążasz, kiedy jest stary i nie odchodzi od niego, czy możesz powiedzieć, kiedy jest stary, jeśli jest stary i nie odchodzi, to musiałeś wykonać dobrą robotę? . Czy to prawda? Czy potrafisz odwrócić sytuację jeśli-to? Jeśli będziesz ciężko pracować, staniesz się bogaty.

Czy to dowodzi, że jeśli jesteś bogaty, to musiałeś ciężko pracować, a potem ciężko pracowałeś? Niekoniecznie. To błąd. To błąd logiczny.

Jeśli X, to Y, kiedy je zamienisz i powiesz, jeśli Y, to X, chociaż pierwsze stwierdzenie może być prawdziwe, nie ma gwarancji, że drugie stwierdzenie w ogóle będzie prawdziwe. Nazywa się to błędem logicznym. I nie możesz tego zrobić.

Więc musisz być ostrożny. Jeśli dobry trening, to dobry dzieciak. Jeśli dobry trening, Przysłów 22:6, jeśli dobry trening, to dobry dzieciak.

Nie można powiedzieć, że jeśli był dobrym dzieckiem, to musiał przejść dobry trening. Nie wiesz tego. Dobra.

Jest to błąd logiczny w stwierdzeniach „jeśli-to”, które zostały dobrze opracowane w dziedzinie logiki i filozofii.

Pozwólcie, że udowodnię to w inny sposób. Czy istnieją przykłady dobrych rodziców, którzy mieli złe dzieci? Czy istnieją przykłady dobrych rodziców, którzy mieli złe dzieci? Czy w Biblii są przykłady dobrych rodziców, którzy mieli złe dzieci? Dobra.

Podam ci taki klasyczny przykład. Przeczytam Izajasza, rozdział pierwszy, werset drugi. Ten werset mi pomógł, ponieważ gdy byłem młodszy, jako rodzic zrobiłem wiele złego.

Patrzę wstecz na te rzeczy i żałuję tych rzeczy. Szkoda, że nie muszę tego robić jeszcze raz. Ale teraz trochę tak jest.

Dzieci są zamknięte. Ja jestem zamknięty. Możemy rozmawiać i takie tam.

Mam też wspaniałe dzieci, dużo, dużo lepsze, niż na to zasługiwałem, głównie dlatego, że miałem naprawdę dobrą żonę, która niestety potrafiła połatać wiele luźnych spraw, które niestety puściłem. I pod wieloma względami nie wiedziałem, co robię. Pod wieloma względami właśnie dlatego studiowałem Księgę Przysłów, ponieważ chciałem wychowywać dzieci i nie wiedziałem, jak to zrobić.

I wiedziałam, że to naprawdę ważna rzecz w moim życiu. A potem zepsułem. A w każdym razie ten werset mi pomógł.

Dobra. Izajasza 1:2, Bóg przemawia. Mówi: „Słuchajcie, niebioso, nadstawcie ucha, ziemio, bo Pan przemówił”.

Teraz mówi Bóg. To jest „Kol amar Mar Jahwe”. To znaczy: „tak mówi Pan”.

Dobra. Bo Pan przemówił. Co on mówi? „Dzieci, które wychowałem i wychowałem, lecz one zbuntowały się przeciwko mnie”.

Pozwól mi to przeczytać jeszcze raz. Jest to bardzo ważne stwierdzenie w świetle stwierdzenia „wychuj dziecko zgodnie z drogą, którą powinno iść, bo gdy się zestarzeje, nie zejdzie z niej”.

Oto Bóg przemawia. „Dzieci, które wychowałem i wychowałem”. Czy Bóg jest idealnym ojcem? Tak, on jest. „Dzieci, które wychowałem i wychowałem, lecz one zbuntowały się przeciwko mnie”. Dobra. Bóg jest idealnym rodzicem. I nawet jego dzieci zbłądziły. Izrael na pustyni i tak dalej, i tak dalej. Zatem trzeba być ostrożnym, jeśli brać takie przysłowie i uniwersalizować je, absolutyzować, mówiąc: trenuj dziecko zgodnie z drogą, którą powinno iść, a gdy będzie stare, nie zejdzie z tej drogi.

Bóg mówi, że wychowywałem swoje dzieci. Zrobiłem dla nich wszystko, co mogłem. Wyprowadziłem ich z Egiptu. Nakarmiłem ich jedzeniem na środku pustyni. Wyprowadziłem dla nich wodę ze skały i zaopatrzyłem ich w cudowne sposoby, jakich nigdy wcześniej nie robiono.

A jednak moje dzieci zbuntowały się przeciwko mnie. I Bóg wyraża w ten sposób ból, który odczuwa. Zatem Izajasz 1.2 jest bardzo ważny.

Zatem przysłowie nie jest obietnicą i można być dobrym i doskonałym rodzicem, a mimo to mieć zbuntowane dzieci. Bóg znalazł się w takiej sytuacji.

Czy można być złym rodzicem i spłodzić dobre dziecko? Mówisz: nie, nie mam o tym pojęcia.

Czy istnieją przykłady złego rodzica, który wychował dobre dziecko? Opowiedz mi o Saulu i Jonatanie. Okazało się, że Saul w Starym Testamencie został królem Izraela. Pierwszy król Izraela był przed, jak wiecie, tysiącem p.n.e., przed Dawidem.

A potem zaczyna ścigać Dawida, próbując go zabić, ponieważ Dawid był po nim namaszczonym przez Boga, ponieważ zawiódł Samuela w kilku sytuacjach, w kilku sytuacjach. A teraz opowiedz mi o Jonatanie, synu Saula. W Starym Testamencie jest kilka osób, które są jak klejnoty.

Tak jak ja kocham Stary Testament, ponieważ Stary Testament mówi, jak jest. I tak nawet Dawid, mąż według Bożego serca, okazuje się mieć wielkie, wielkie problemy i wielkie zło, którego się dopuścił. Salomon, najmądrzejszy człowiek, jaki kiedykolwiek żył, popełnia zamieszanie i królestwo zostaje podzielone na 10 plemion i dwa plemiona z powodu jego szaleństwa z różnymi żonami i konkubinami z 11. rozdziału 1. Księgi Królewskiej.

Mówię więc, że Biblia nie boi się pokazać brodawek prawie Abrahamowi i mieć jego problemy, a Mojżesz ma swoje problemy i tak dalej. I tak wszyscy bohaterowie Biblii, prawie wszyscy mają brodawki czy coś takiego, jednak w naszej kulturze chcemy to powiedzieć, teraz, gdy było źle. Dobra.

Teraz kilka przykładów, które są swego rodzaju kontrprzykładami, dotyczy Józefa. Po pierwsze, wszyscy próbują doszukać się w Józefie arogancji. Nie jestem pewien, czy to właśnie oznaczają ostatnie rozdziały Księgi Rodzaju, ale Józef był naprawdę klejnotem.

Daniel to kolejna osoba, która działa jak dynamit, wspaniała osoba. Jednak często pomijany jest syn Saula, Jonatan. Patrząc na niego i mówię: stary, ten facet jest niesamowity.

Był przyjacielem Dawida. A kiedy Dawid zostanie namaszczony, a nie Jonatan, który powie: „Hej, stary, Saul jest królem, ja jestem następny w kolejce, Dawidzie, wynoś się stąd”. Jestem następny w kolejce.

Jonatan zdejmuje szatę i daje ją Dawidowi, co symbolizuje Dawida: to ty jesteś tym człowiekiem. Bóg wybrał cię na króla nad Izraelem. Jonathan, wydaje się, że nie ma w tym żadnej zazdrości.

Nic, po prostu piękne wsparcie, wsparcie Jonathana dla Davida. I tak Jonatan wyrusza przeciwko Filistynom. On i jego giermek wychodzą i wspinają się na Wadi Suwenit, kilkusetmetrowy klif.

Wspinają się na górę, a tam na górze jest 20 Filistynów gotowych ściąć im głowy. Jonathan walczy. Jest głównym wojownikiem, a dwóch facetów pokonuje 20 Filistynów i tak dalej.

Zatem Jonathan ma charakter wojownika i ufa Bogu. Jeśli Bóg będzie chciał nas wydać w ich ręce, zrobi to. Ale jeśli tak się stanie, pójdziemy na górę i ich zabijemy.

Zaufał Bogu, poszedł i ich wyprowadził. Zatem Jonathan był wielkim człowiekiem wiary, wielkim człowiekiem męstwa, wielkim człowiekiem odwagi i po prostu dobrym przyjacielem. To znaczy, Davidzie i Jonathanie, tak się nie postrzega przyjaźni.

Dwóch facetów łączy naprawdę bliska przyjaźń. Dawid płacze, gdy Jonatan zostaje zabity wraz ze swoim ojcem. Filistyni go zabijają, jeśli spojrzysz na 1 Księgę Królów.

To nie jest 1 Księga Królewska, to jest 2 Księga Samuela. Spójrz na początek drugiego Księgi Samuela, gdzie Dawid lamentuje, wygłasza pochwałę nad Saulem i Jonatanem. Jonathan jest zwycięzcą.

Saul był prawdziwym palantem jak na ojca. Jonathan okazuje się jak klejnot. Zatem zły rodzic może urodzić dobre dziecko.

Istnieją inne przykłady wychowywania dobrych dzieci. Innymi słowy, rodzice w ogóle nie są w to zaangażowani. Myślę o Clarence'u Thomasie, który zasiada obecnie w Sądzie Najwyższym i jest po prostu wspaniałym, cudownym człowiekiem.

Teraz przyszedł po krytykę. To naprawdę nieuzasadnione. Ale Clarence Thomas był wychowywany przez dziadków.

Więc wkroczyli dziadkowie, podnieśli tego gościa z biedy i tak dalej, a teraz od dziesięcioleci zasiada w Sądzie Najwyższym. Clarence Thomas, co za wspaniały przykład rodziców, którzy nie wykonują swojej pracy. Nie znam wszystkich szczegółów.

Jest o tym książka i takie tam. Chyba warto przeczytać, bo to taka perełka. Ale wychowali go dziadkowie.

W Biblii Joasz uciekł Atalii, a Joasz zostaje wychowany przez kapłana Jehoadę w 2. rozdziale Księgi Królewskiej 11. Zatem kapłan Jehojada wskrzesza Joasza, a następnie Joasz wkracza na króla. Było to spowodowane szkoleniem tego księdza, co było dla niego bardzo, bardzo pomocne.

Innym razem mamy do czynienia z rodzicielstwem mieszanym. Mam taką koleżankę, była wtedy na studiach, przychodziła i rozmawialiśmy. Jej mąż był alkoholikiem.

Miała dwójkę dzieci, a on pewnego dnia wrócił do domu pijany, wziął bombę dwa na cztery i wbił ją w ścianę. Następnego dnia wstaje rano i zaczyna lamentować na dzieci, które przebiły ścianę tym 2 na 4, i zaczyna lamentować na dzieci, kiedy to on to zrobił. Musi więc stawić temu czoła i zмагаć się z tym.

Więc naprawdę walczyła. Jest więc możliwe, że masz jednego rodzica, który stara się postępować właściwie, i drugiego, który naprawdę psuje swoje sprawy. Nawiasem mówiąc, inny przykład Charlesa Payne'a występuje w kanale biznesowym w telewizji.

Znowu był wychowywany przez matkę, ponieważ jego ojciec odszedł. Więc masz wiele takich sytuacji. Nawet myślę o własnej córce, gdzie zresztą ojciec ucieka i w ogóle nie interesuje się życiem dziecka, a dzieciak okazuje się perelką, Benjaminie i tym podobne.

Najgorszy problem polega na tym, że wyjechał do stanu Ohio, ale nie mam mu tego za bardzo za złe. W każdym razie możliwe jest, że matka wychowuje dziecko, a ojciec rezygnuje z opieki lub odwrotnie, a wtedy dziecko okaże się dobre, a niektóre złe. Życie jest więc złożone i tak dalej, więc musisz być ostrożny.

Życie jest złożone. Przysłowia są bardziej wyjątkowe w swoich rzeczach. Czasem więc termin nie pasuje.

Dobrze trenujesz dziecko, uwzględniając moment, w którym dziecko się starzeje, jednak dziecko nigdy się nie starzeje. Zostaje potrącony przez samochód albo pije z kumplami, przez co ulega wypadkowi, w wyniku czego dzieciak ginie i dzięki temu nigdy się nie starzeje. Zatem tutaj także występuje czynnik czasu.

Można dobrze wyszkolić dziecko, ale wycucie czasu może po prostu wszystko zepsuć. Marnotrawny umiera w błędzie na swojej drodze. Więc dzieciak staje się marnotrawnym, odchodzi i się wygłupia, a potem nagle bierze jakiś fentanyl czy coś takiego, jakieś narkotyki i wtedy bum.

Wtedy nie ma pokuty, nie ma na to czasu, dzieciak po prostu umiera lub coś w tym rodzaju. Dziki dzieciak, ilu z nas zna dzieciaka, który był dziki, gdy był młodszy? Byli dzicy, gdy byli młodszy i nie dało się ich okiełznać, a kiedy się zestarzelili, odwracali sytuację. Mam więc przykłady, prawdopodobnie apostoł Paweł zachowywałby się w ten sposób.

Kiedy był młodszy, prześladował Kościół, a Szczepan umierał na jego oczach i tym podobne. Następnie mamy Szymona Zelotę, który jest także jednym z Apostołów. Szymon Zelota, był wcześniej, był zelotą, spotkał Jezusa, a Jezus odmienił jego życie.

Myślę o gościu o imieniu Paulie, którym opiekowała się moja żona. Jej ojciec jest jednym z najmądrzejszych ludzi, jakich kiedykolwiek spotkałem w życiu i jednym z naprawdę dobrych ludzi, a mimo to jego syn wpadł w poważne narkotyki i na dłuższy czas zbłądził. Ale nagle wrócił i jest po prostu energicznym chrześcijaninem.

Chciałbym powiedzieć młody człowiek, ale on już nie jest taki młody. Mój brat stracił dziesięć lat życia, bawiąc się marihuaną i tym podobnymi rzeczami. Zajęło to duży kawałek jego życia.

Mój młodszy brat, mądrzejszy ode mnie, mógłby zrobić doktorat, gdyby chciał. Mógł być także światowej klasy biegaczem i tak dalej. Ale on się bawił, kiedy był młodszy.

Potem wydarzyło się dziesięć lat, które tam spędziłem, i to wszystko schrzaśniło, a potem wszystko odwrócił, wziął się w garść i został wiceprezesem ds. metra w jednym z głównych miast tutaj.

Myślę też o facecie, którego właśnie poznałam i który właśnie wróciłam z okolic St. Louis. Ma na imię Jack i Jack jest starszym facetem. To było zanim pojawiła się szczepionka przeciwko polio i dlatego zachorował na polio w jedną z nóg. Okazuje się, że Jack zadawał się z kilkoma złymi ludźmi. Tak więc, gdy był nastolatkiem, zadawał się z chłopakami, którzy nie byli zbyt dobrzy.

Prawie wszyscy ci goście w ten czy inny sposób trafili do więzienia. To poważne przestępstwo i tym podobne. Ponieważ miał polio w nodze, został w domu, czytał książki i stawał się mądry.

Zatem fakt, że polio było jedną z najgorszych rzeczy, jakie mu się przytrafiły, okazał się jedną z najlepszych, ponieważ wtedy nie mógł wyjść i robić tych wszystkich gangsterskich rzeczy, które robili wtedy jego kumple punkt i oszczędził mu życie. Zatem i teraz jest mądrym człowiekiem. Czy widzisz, co mówię? Życie jest złożone.

Życie może toczyć się w jedną i drugą stronę i trzeba z tym uważać. Powiedziawszy to i zasadniczo to, co próbuję do tej pory powiedzieć, po prostu podsumowując, przysłowie nie obiecuje. Niektórych przysłów nie należy traktować jako twierdzeń absolutnie uniwersalnych.

Czasami po prostu opisują to tak, jak jest. Przysłowia nie da się odwrócić. Wychowuj dziecko zgodnie z drogą, którą ma iść, a gdy się zestarzeje, nie zejdzie z niej. Nie można tego odwrócić i powiedzieć: cóż, skoro od tego nie odszedł, to znaczy, że dobrze go wyszkoliłem. To niekoniecznie prawda.

To właściwie błąd logiczny. Trzeba więc uważać na takie rzeczy. W życiu dziecka pojawia się wiele czynników, które mogą skierować je na dobrą lub złą drogę.

To jest jedno przysłowie. Zatem, powiedzmy, trening: chcesz dobrze trenować swoje dziecko, ale istnieje wiele innych czynników, które mogą mieć na to wpływ. W grę wchodzi przyjaźnie, skłonności w dziecku i jest wiele różnych rzeczy.

Nawet dynamika w rodzinie wynikająca z posiadania czwórki dzieci i dynamika była prawie taka, jakby niektóre z tych dzieci wychowywały się w zupełnie innych rodzinach, a mimo to wszystkie są moimi dziećmi i wychowały się w moim domu. Ale każdy z tej czwórki miał zupełnie inne doświadczenia w swojej rodzinie. Dlatego mówię, żebyś uważał na absolutyzację przysłowia.

Ale następnie chcemy wejść i zobaczyć, co to znaczy wychowywać dziecko w kierunku, w jakim powinno podążać? Zatem te trzy rzeczy, którym się przyjrzymy. Co to znaczy trenować? Co to za słowo? Hanak masz na myśli? Co to jest dziecko? Właściwie jest to termin naar. Czy dziecko naprawdę oznacza dziecko? I czy chodzi tu o wychowywanie małych dzieci, czy o coś innego? A jeśli chodzi o sposób, w jaki powinien pójść, to słowo „powinien” tak naprawdę nie występuje w języku hebrajskim.

Mamy więc kilka rzeczy do zbadania w tych trzech obszarach: trenuj, dziecko, w kierunku, w jakim powinien podążać. I tym chcemy się zająć w następnej kolejności. Zaczniemy od „trenuj”.

Cóż, po zapoznaniu się z Księgą Przysłów 22:6 i jej gatunkiem literackim oraz tym, co można, a czego nie można zrobić z przysłowiami, przejdźmy do studiowania słów, trzech różnych studiów nad słowami. Zajmiemy się teraz pierwszym z nich, Hanak, co zwykle tłumaczy się jako „wychowywanie” dziecka w kierunku, w jakim powinno podążać. Zatem jest to „trening”.

Zadamy sobie pytanie, czy to jest „trening w górę”? A może jest to „zainicjowanie pierwszego użycia” lub „poświęcenie” w zakresie jego znaczenia? I tak, w porządku, tłumaczenie „train up” można znaleźć w wersji King James, wersji NASV, wersji RSV, ESV, TEV i NLT. Jest to zatem nauka typowego tłumaczenia używanego w większości współczesnych tłumaczeń. Problem w tym, że słowo hanak zostało użyte w Starym Testamencie tylko pięć razy.

Dlatego mamy pięć lub cztery inne przypadki, w których musimy ustalić znaczenie słowa na podstawie jego użycia w kontekście. Mamy więc cztery inne przykłady tego, a to jest piąty.

Jak zatem należy to przetłumaczyć, skoro w Starym Testamencie zostało użyte tylko pięć razy? Na przykład ESV, król Jakub i NRSV odczytali to w ten sposób: „wychuj dziecko według drogi, którą powinno iść. I nawet gdy się zestarzeje, nie odstąpi od niej”. NLT traktuje to podobnie, ale mówi: „kieruj swoje dzieci”, „skieruj swoje dzieci na właściwą ścieżkę, a kiedy dorosną, nie opuszczą jej”. Podobny pomysł, trenuj, bezpośrednio. NIV idzie, jest trochę inny.

Przepraszam. NIV mówi „start”, „wprowadzajcie dzieci na drogę, którą powinny iść. I nawet gdy się zestarzeją, nie odwrócą się od tego”.

Dlatego też wychowywanie dziecka trochę różni się od jego wychowywania. I tak naprawdę NIV jest interesujący pod tym względem. Przede wszystkim przyjrzymy się różnym znaczeniom zaproponowanym dla tego słowa hanak .

Albo doszkolić się, albo zobaczymy, czy są tu inne możliwości. Zatem pierwszy z nich ma korzenie arabskie, Hanakah , które ma pobudzać pożądanie. Słowniki BDB oraz Koehlera i Baumgartnera przyjmują tę formę trybu rozkazującego, która jest używana tutaj w Przysłów 22:6 jako mianownik, mianownik od rdzenia rzeczownika pragnienie.

Zatem pożądanie. A oni są powiązani także ze słowem morszczuk, które oznacza podniebienie jamy ustnej, dziąsła lub korzeń jamy ustnej, morszczuk, hanak , hanak . I użyto ilustracji przedstawiającej Arabki, które biorą miód i nacierają nim dziąsła, hanak , podniebienie dziecka z oliwą i daktylami, dobrze, mieszają tam oliwę z oliwek i daktyle, zanim zaczną ssać, żeby było bardziej smaczne dla dziecka.

Zatem szkolenie dziecka polega zasadniczo na pobudzeniu jego pragnienia za pomocą czegoś w rodzaju dżemu z miodem i daktylami i nałożenia go na podniebienie dziecka, aby nauczyło się ssać. Stwórz więc w dziecku pragnienie. To jeden z przykładów wykorzystania tego słowa w oparciu o arabski rdzeń w celu pobudzenia pożądania.

I dobrze jest pobudzać pożądanie w swoich dzieciach. Nie sprzeciwiamy się temu. Ale czy to słowo to oznacza? I mówią, że potwierdza to fakt, że jest to al pi darako , według jego ust.

Pi jest tam używane jako usta, więc mówią, że jest w nim pewien rodzaj oralność . Wszystko sprowadza się do nakładania na podniebienie dziecka słodkiego, soczystego pokarmu, aby lepiej ssać. I potwierdza to, zgodnie ze swoim sposobem, użycie słowa pi zgodnie z ustami na swój sposób.

Jednak dowiadujemy się, że w Księdze Wyjścia 34:27 ten idiom al pi jest środkiem zgodnym z tymi słowami. Zatem w tym innym zastosowaniu nie ma zastosowania do podniebienia ani jamy ustnej. W Przysłów lub Powtórzonego Prawa 17:10 i 11

również używa się al pi i oznacza to zgodnie z tym, co deklarują lub zgodnie z instrukcjami.

Zatem oba inne zastosowania tego al pi nie oznaczają „na ujściu drogi”, wyzwalanie w ustach. To po prostu, szczerze mówiąc, to idiom i trzeba być ostrożnym. Nie można brać idiomów i rozdzielać ich na części.

A zatem nie ma żadnej ustnej fiksacji w żadnym z zastosowań tego słowa. Więc to nie jest naprawdę mocny argument. Musisz także zachować ostrożność, jeśli przeskakujesz od arabskiego rdzenia, przenosisz go na hebrajski i tym podobne.

Użycie i kontekst określają znaczenie, a nie etymologię. Musisz więc bardzo uważać na użycie i kontekst. Problemy z etymologią są oczywiste.

Jeśli idę do żony i mówię kochanie, jesteś uroczy w pierwotnym znaczeniu tego słowa. Cóż, pierwotne znaczenie słowa uroczy oznaczało z łukowatymi nogami. Ale kiedy dzisiaj używam słowa „słodki” w stosunku do mojej żony, nie to mam na myśli.

Dobra. Zatem etymologia nie determinuje znaczenia. Słowa zmieniają się z biegiem czasu.

Czasami nie są one takie, w jakie to, w co się zamieniły, nie jest powiązane z wcześniej. Ten też wydaje mi się interesujący. Emoji.

Moja żona jest królową emoji. Przynajmniej tak mówią moje dzieci. I nie jest to angielskie słowo emoji.

Mówisz więc, że emocja plus ikona równa się emotikonowi. I, ale to naprawdę jest słowo emoji. Widzicie tam słowo „emocja”, ale nie jest to właściwe słowo.

Dobra. W rzeczywistości emoji pochodzi z języka japońskiego, gdzie E oznacza obraz, a emoji oznacza postać. Zasadniczo jest to obraz postaci. Został opracowany w 1999 r. i wprowadzony na rynek iPhone'a firmy Apple około 2008 r. Mamy tu więc nowoczesny termin emoji i widać, gdzie w języku angielskim można wywołać pewne emocje, ale nie ma to z tym nic wspólnego, ponieważ w zasadzie ma japoński korzeń. Więc musisz być ostrożny.

Etymologia nie determinuje znaczenia. Istniała cała seria tak zwanego słownika Nowego Testamentu Nowego Testamentu TDNT Słownik Teologiczny Nowego Testamentu, który został zamknięty głównie dlatego, że w tak dużym stopniu opierał się na etymologii i jej użyciu w kontekście. Kontekst determinuje znaczenie.

Kontekst determinuje znaczenie tego, tamtego. Chcę więc odłożyć tę kwestię stymulowania pożądania. To prawdopodobnie, to prawdopodobnie nie jest w porządku.

Dobra. Trening oznacza wychowywanie, pouczanie i dyscyplinowanie dziecka pod względem moralnego charakteru i mądrości. I to oczywiście pięknie pasuje do Księgi Przysłów oraz do pouczania, wychowywania i karcenia dziecka.

Często jednak w Księdze Przysłów pojawia się pytanie: ile lat ma syn? Dobra. W Księdze Przysłów zwrócono się do ojca, słuchaj mojego syna, słuchaj wskazówek swojego ojca, zważaj na naukę swojej matki. I dlatego często ojciec zwraca się do syna w Księdze Przysłów i Przysłów 13:24, że każdy, kto wbija różgę, nienawidzi swego syna, ale kto go kocha, pilnie go karci.

Musisz więc zapytać , ile lat ma syn z Księgi Przysłów? Zajmiemy się tą kwestią, kiedy się nią zajmiemy, kiedy dotrzemy do terminu naar , co oznacza dziecko, kształć dziecko. Ile lat ma dziecko? Ile lat ma naar z Księgi Przysłów? Przyjrzymy się temu później, ale ten, kto wbija różgę, nienawidzi swego syna. Ile lat ma syn z Księgi Przysłów? Przysłów 19:18, karć swojego syna, bo jest nadzieja.

Dlatego Księga Przysłów często omawia karcenie syna i pouczanie syna. Pytanie, jakie mamy, brzmi: ile lat ma ten syn, o którym mowa tutaj? Ale więc trenuj dziecko, a pojęcie dyscypliny, wychowania i tego typu rzeczy do wychowania jako potrzeba wychowania dziecka jest oczywiste, oczywiste w naszej kulturze, gdzie, no wiesz, mamy potrzebę dyscypliny. Mamy nieobecnych rodziców, mamy zajętych rodziców, mamy rodziców-helikopterów, mamy tygrysy mamy, no wiecie, mamy teraz niedźwiedzie, biorąc pod uwagę to, co dzieje się teraz w naszych szkołach.

I dziękuję Bogu za mamę niedźwiedzi, która faktycznie broni swoich dzieci przed tym, co ostatnio dzieje się w naszych szkołach. A wychowywanie dzieci, dzieci są wychowywane na ekranach telefonów i na TikToku i wszelkiego rodzaju rzeczy, które psują dzieciom, szczerze mówiąc, i przygnębiają dzieci, dzieci wpadają w depresję i tak dalej, są wychowywane przez ekrany, a nie przez rodziców i, i miłość i wychowanie dobrego rodzica. Jedyne odniesienie do szkolenia samo w sobie pochodzi z języka aramejskiego i jest to szkolenie dotyczące postnego dnia pojednania.

Zatem dzień pojednania, czyli Jom Kippur, i to jest używane w języku aramejskim, to słowo Hanak oznacza szkolenie, i jest to późne użycie i tym podobne. Więc znowu, kiedy stawiam ostrzeżenie, nie jest ono nadmiernie używane w ten sposób. Współczesne hebrajskie synonimy, takie jak Lamad , są powszechnie używane, gdy chcesz kogoś czegoś nauczyć lub nauczyć.

W przypadku angielskich glosników, takich jak edukacja, uczeń, uczeń, Hinuk oznacza edukację we współczesnym języku hebrajskim. Tak więc współczesny hebrajski przyjmuje to z edukacyjnym posmakiem. Zatem trening dobrze pasuje do tego współczesnego zastosowania.

Pytanie brzmi: tak, cóż, jest to używane w ten sposób we współczesnym hebrajskim. Czy to naprawdę to znaczyło w starożytnym języku hebrajskim? I musimy uważać, żebyście, no wiecie, nie pomylili współczesnego hebrajskiego. Właśnie dowiedziałem się, kiedy byłem w Izraelu, że zwykle sposób mówienia „cześć” i „żegnaj” po hebrajsku był Shalom.

Mówisz Shalom, a to oznacza cześć. Żegnasz się, mówisz Shalom i tak dalej. Kiedy tam byłem, dowiedziałem się, że Shalom wciąż jest „witaniem”. Kiedy chcesz się pożegnać po współczesnym hebrajsku, mówisz „pa pa”. I byłem trochę obrzydzony. Innymi słowy, angielski wkroczył w tę sprawę.

Pamiętam, jak pewnego razu rozmawiałem ze sprzedawcą, gdy próbowałem zdobyć kasetę. Czy ktoś już wie co to jest kasetka? Te małe rzeczy, które miały szpule i były szpule z tą taśmą magnetyczną, która się kręciła. A potem słucha się ich trochę jak CD-ROM-ów lub tego, co robilibyście dzisiaj w Spotify lub Pandora, gdzie przesyłacie strumieniowo muzykę, ale kiedyś mieliście ją na tych kasetach i wkładaliście do odtwarzacza kasetowego.

Próbuję więc zdobyć kasetę. Próbuję więc opisać temu facetowi po hebrajsku. Mój hebrajski nie był zbyt dobry, ale próbowałem mu opisać tę maszynę z tym czymś, co słyhać w uszach i tym podobnymi.

Wychodzę ze sklepu i w końcu mam to, czego potrzebowałem, ale wyszedłem ze sklepu i nagle ktoś mówi: Och, miałaś na myśli Cassettim, Cassettim, liczba mnoga oznaczająca kasety. I o to właśnie prosisz. Innymi słowy, gdybym powiedział słowo „kasetka”, ponieważ angielskie słowo przeszło do współczesnego języka hebrajskiego.

Musisz więc uważać na współczesny hebrajski i takie tam. Są też zabawne rzeczy, o których możesz pomyśleć w kontekście zmian języków w czasie i tego, jak angielski wpływa obecnie nawet na hebrajski, ku mojemu wielkiemu przerażeniu. Trenować.

Dlaczego nie użyć, jeśli masz zamiar mówić po prostu o szkoleniu i edukacji, dlaczego nie użyć słowa o wysokiej częstotliwości dotyczącego szkolenia lub instrukcji? Powiedzieliśmy, że słowa Lamad często używa się do szkolenia lub instruowania. Masar, inne słowo oznaczające instrukcję.

Yadah, a nawet Tora są używane do nauczania i tym podobnych. Zatem Yadah oznacza wiedzieć, uczyć na różne sposoby, uczyć się. Więc to po prostu trochę

dziwne, że używają tego słowa, które zostało użyte tylko pięć razy w całym Testamencie.

Strzeż się też nawarstwiania znaczeń i brania, cóż, mówisz, że jedno jest słodkie i wywołujesz chęć uczenia się, a potem łączysz te dwa elementy i mówisz: cóż, pokażemy to poświęcenie i jeśli to zrobisz użyj naszego, a połączysz je wszystkie razem. To zły sposób na semantykę, a ty nie chcesz tego robić. Uważaj więc na gromadzenie desperackich znaczeń i rzeczy.

Zatem spójrzmy teraz na słowo Hanak, pięć razy, jakie jest użyte w Starym Testamencie, i zobaczmy, czy pozostałe cztery razy mogą pomóc nam określić, w jaki sposób słowo to jest użyte w naszym pociągu do dziecka w sposób, w jaki powinieneś postępować. Tak więc w naszym wersecie z Księgi Przysłów są cztery inne wystąpienia Hanaka użyte w dedykowaniu i inicjowaniu użytkowania budynków. Zatem oddanie tłumaczy się jako oddanie lub zainicjowanie użytkowania lub rozpoczęcie użytkowania budynku.

I nastąpiło pierwsze użycie budynków. Na przykład w Przysłów 20 werset piąty, przepraszam, Powtórnego Prawa, Powtórnego Prawa rozdział 20 werset piąty, początkowe użytkowanie domu, początkowe użytkowanie domu lub Hanak, początkowe użytkowanie domu to powód, dla którego mężczyzna nie powinien iść na wojnę, aby ktoś inny nie korzystał pierwszy z domu, a on nie mógł z niego skorzystać. Więc tu jest napisane, że dostaniesz odroczenie poboru, tutaj, ponieważ nigdy nie mieszkałeś w swoim domu.

I dlatego nigdy nie dokonałeś pierwszego użycia domu. To nowy dom. I dlatego dostajesz odroczenie.

Pozwól, że przeczytam ci ten werset. Powtórnego Prawa, rozdział 20, werset piąty. Wtedy funkcjonariusze przemówią do ludu i zapytają: Czy jest ktoś, kto zbudował nowy dom, a nie poświęcił? Jest słowo poświęcone.

ESV King James NASB, NLT, NAB i NRSV, wszystkie przetłumaczone, dedykują lub NIV tłumaczy, że zaczyna to żyć. I myślę, że to właściwie jest prawdopodobnie dokładniejsze w tym konkretnym kontekście. Zaczynaj żyć w NIV, żyj w nim.

Niech wróci do swojego domu, aby nie zginął w bitwie i inny człowiek nie poświęcił się lub nie zaczął mieszkać, nie zaczął mieszkać w jego domu. Takie proste poświęcenie. Nie sądzę, że o to chodziło, że dom nie został poświęcony.

Poświęcasz dom, wiesz, spryskujesz go wodą, rozbijasz butelkę szampana lub coś w tym rodzaju. Nie o to chodzi. Dobra.

Że nie został poświęcony podczas jakiejś ceremonii, która trwa 10 minut. Dobra. Ale raczej po raz pierwszy w nim zamieszkał, bądź pierwszym, który w nim zamieszka, zacznie w nim żyć.

Wydaje się, że ważniejsze jest to, że facet nigdy nie mieszkał w swoim domu. Dopiero co zbudował dom, niech zamieszka w swoim domu. Wiesz, inaczej pójdzie na wojnę.

Będzie myślał o domu, który zbudował i o kimś innym w jego domu. Więc myślę, że jest to początkowe użycie tego słowa, lub jak mówi NIV, aby zacząć w nim żyć. Zatem zostało ono użyte dwukrotnie w Księdze Powtórnego Prawa 20:5.

Pozostałe dwa odniesienia faktycznie pochodzą z poświęcenia świątyni, Świątyni Salomona, 1 Królów 8:63, gdzie Salomon ma tę wspaniałą modlitwę Salomona poświęcającą tam świątynię. To jest piękne. I drugi rozdział siódmy Kronik, werset piąty, odniesienia równoległe, pierwsza Królewska ósma, 63, równoległe do 2 Kronik 7:5, oba w kontekście uroczystości towarzyszącej poświęceniu pierwszego użycia, pierwszego użycia świątyni Salomona.

Innymi słowy, zakończyli budowę i teraz będą to świętować. Zamierzają poświęcić świątynię Panu. Salomon odmawia tę wspaniałą modlitwę, w której używa tego, tego określenia.

Zauważcie, że jest to kontekst kultowy, mądrość i kult. Jest taki zabawny taniec, który ta dwójka wykonuje razem. Ale pozwólcie, że przeczytam, że 1 Król. 8:63 ma odpowiednik w 2 Kronik 7:5.

W 1 Księdze Królewskiej 8:63 Salomon złożył Panu jako ofiarę pokojową 20 000 wołów i 120 000 owiec. Tak więc król i cały lud Izraela poświęcili Chanukę. Chanuka, czyli poświęcone lub pierwsze użycie domu Pańskiego.

I tutaj wydaje się, że jest to pomysł poświęcenia czegoś więcej, ale jest to również powiązane z pierwszym użyciem domu, podobnie jak w przypadku pierwszego użycia domu w Księdze Powtórnego Prawa, przez człowieka, który ten dom zbudował. Zatem w obu przypadkach tutaj, a także w jednym Księdze Powtórnego Prawa, to są wszystkie pozostałe cztery przypadki związane z wzięciem budynku i zapoczątkowaniem jego pierwszego użycia przez nabożeństwo poświęcenia lub zainicjowaniem pierwszego użycia. Zatem zwróćcie uwagę, że tutaj ze świątynią, to jest odejście od profanum, czyli budowla zbudowana ze skał, kamienia i cedru pokryta cedrem, złotem i tak dalej.

A teraz jest to wprowadzane do świętej przestrzeni. Innymi słowy, jest inicjowany, poświęcany. A teraz, kiedy jest przeznaczony, nagle przejmuje tę rolę, jakby tak, i przechodzi w tym czasie do pierwszego pierwszego użycia.

Następnie zostaje poświęcona jako świątynia Boga, coś, co jest teraz święte. Zatem zostaje przeniesiony z profanum do sfery świętości. I to, to słowo pociąg lub, lub dedykować lub początkowe użycie jest używane.

Interesującą rzeczą jest to, że Chanuka ma osiem rzeczowników. Dobra. Teraz Chanuka jest rzeczownikiem używanym w imieniu Chanuka.

Dlatego chcę się im przyjrzeć, żeby zobaczyć, czy to w ogóle nie przyćmiewa znaczenia, ponieważ mamy do czynienia z desperackimi sprawami. Ucz dziecko, ale wtedy mamy wszystkie te rzeczy, które poświęcamy i inicjujemy korzystanie ze świątyni lub domu mężczyzny, domu danej osoby. Przyjrzyjmy się teraz niektórym zastosowaniom rzeczowników.

Czy istnieje osiem zastosowań rzeczownika Chanuka? A więc Liczb 7:10-11, 84 i 88, mozaikowy ołtarz przy konstrukcji Namiotów. Teraz jest napisane, a wodzowie złożyli ofiary na poświęcenie ołtarza, Chanuki. Mówimy tu o formie rzeczownikowej określającej poświęcenie ołtarza.

Inaczej mówiąc, jest to pierwsze jego użycie. I dlatego zamierzają go poświęcić. To znaczy przenieść to z, no wiecie, profanum do sacrum, tego, co święte.

I używają do tego ceremonii poświęcenia lub pierwszego użycia, kiedy zamierzają użyć tego w święty sposób. W dniu, w którym zostało namaszczone, maszach lub masziach, poznaliście, że pomazaniec, Mesjasz, masziach, tutaj słowo masach, został namaszczone, a wodzowie złożyli swoją ofiarę przed ołtarzem. I rzekł Pan do Mojżesza: Będą składać swoje ofiary, każdego dnia po jednym naczelniku na ofiarę, poświęcenie ołtarza.

I tak przy ołtarzu odprawili ceremonię, która najwyraźniej trwała przez jakie osiem dni, czy jakoś tak. I każdego dnia jeden ze starszych przychodził i poświęcał na tym ołtarzu. To są liczby.

Zwróćmy także uwagę na początkowe użytkowanie ołtarza wraz z ceremonią jego poświęcenia. Mamy więc tego rodzaju uroczystość, podczas której w końcu zbudowaliśmy ten ołtarz dla Pana. Teraz poświęcamy się Panu.

Jest to świętowanie i jest to, wiecie, każdego dnia starszy podchodzi, poświęca je i namaszcza, coś w rodzaju Masziach lub Masziach. Zatem jest ono święte lub namaszczone. Niektóre inne użycia rzeczowników, drugi rozdział siódmy Księgi Kronik, werset dziewiąty, poświęcenie świątyni salomońskiej.

Jest tam ponownie używany. I pozwólcie, że zacytuję werset, drugi rozdział siódmy, werset dziewiąty. A ósmego dnia odbyło się uroczyste zgromadzenie, gdyż przez siedem dni przestrzegano cytatu z poświęcenia ołtarza.

Tak więc poświęcenie ołtarza trwało siedem dni. Skończyli to robić. Teraz zamierzają to poświęcić, przenieść z profanum do sacrum, tego, co święte, czyli kadaszu, czyli tego, co święte.

I używają tej ceremonii poświęcenia, aby to zrobić, aby świętować, świętować, poświęcać i inicjować pierwsze użycie tego ołtarza. Więc to też tam jest. Innym razem, gdy użyto tego rzeczownika, Chanuka występuje w Nehemiaszu 12:27, podczas poświęcenia muru.

Czy pamiętacie Nehemiasza budującego mur wokół Jerozolimy w okresie po wygnaniu? I tak Nehemiasz i jego ludzie budują ten mur. I tak podczas poświęcenia muru Jerozolimy szukali Lewitów i wszystkich ich miejsc, aby sprowadzić ich do Jerozolimy na świętowanie poświęcenia. Znowu nasze słowo Chanuka z radością.

Dobra. Więc jest święto. W końcu ukończyli mur i Nehemiasz nie musi, no wiesz, zdobywać miecza, pracować w nocy i robić tych wszystkich szalonych rzeczy.

I tak w końcu poświęcają ścianę. Mówią, że ściana jest gotowa. Zbudowaliśmy to.

Oto jest. Teraz będziemy świętować pierwsze użycie tej ściany. Ściana została ukończona.

Dlatego też jest on poświęcony z radością, dziękczynieniem i śpiewem. Ściana jest teraz gotowa do użytku. Dlatego świętują to uroczyście.

Potem poświęcenie przed Panem. To jest Nehemiasz 12:27. A oto jeden z Psalmów, który jest interesujący.

Rozdział 30, werset pierwszy. W tytule Psalmu rozdziału 30 znajduje się Psalm Dawida, pieśń z okazji poświęcenia, Chanuka, poświęcenie świątyni. Tak więc w Psalmie 30, wersecie pierwszym, czyli w tytule Psalmu, mamy to ponownie, to chanukowe słowo użyte w odniesieniu do poświęcenia świątyni.

Więc teraz wszystkie nasze słowa, co ciekawe, zmierzają w tym samym kierunku. Ruch profanum do sacrum, ta zmiana właściwie domen z profanum na sacrum, celebrowanie pierwszego użycia tego i teraz poświęcanie tego z wielką uroczystością. Ciekawe jest też to, że święto Chanuki, a teraz jest rok 2023, pracujemy nad zbliżającym się świętem Chanuki, które wywodzi się z tego samego rdzenia.

Można to zobaczyć Chanuka i jest to święto poświęcenia, święto Chanuki. Świętujemy w grudniu, zwykle tuż przed naszymi Świętami Bożego Narodzenia, świętując poświęcenie drugiej świątyni. Zatem teraz pierwsza świątynia była wspominana kilkakrotnie.

Teraz druga świątynia, która została zbudowana po wygnaniu Ezdrasza i Nehemiasza w tym czasie i tym podobne, ale potem Herod, a potem przebudowa świątyni. Ale pamiętajcie, co się jednak wydarzyło, że Antioch Epifanes, ten facet w Syrii po Aleksandrze Wielkim, przybył w latach 200-tych, zszedł i zbezczeszczył świątynię, świątynię żydowską, drugą świątynię. Druga świątynia zostaje zbezczeszczona przez Antiocha Epifanesa i dlatego Machabeuszowie powstają, a następnie Machabeuszowie idą i zrzucają jarzmo Antiocha Epifanesa, po czym idą i oczyszczają świątynię.

A potem są świece, światła świecą dłużej. Dlatego czasami nazywa się to świętem świateł, ponieważ rozmnożyła się oliwa i świątynia została oczyszczona. Zatem ta świątynia została zbezczeszczona, a teraz została oczyszczona i ponownie poświęcona podczas święta Chanuki.

I tak Machabeusze idą w górę i ponownie poświęcają drugą świątynię, która została zbezczeszczona przez Syryjczyków, Antiocha Epifanesa, świątynię pochodzącą od Aleksandra Wielkiego. I tak, było to w roku 167 p.n.e. czy jakoś tak. Tak czy inaczej, po tym jak Machabeusze sprofanowali je przez Antiocha Epifanesa, nawiasem mówiąc, święto poświęcenia, Chanuka pojawia się w Księdze Jana.

Właściwie jest to wspomniane w 10. wersecie 22. rozdziału Nowego Testamentu, a Jezus faktycznie zimuje w Jerozolimie podczas święta Chanuki. Tak jest w Jana, rozdział 10, werseł 22. Aramejski, aramejski jest językiem równoległym do hebrajskiego, trochę podobnym do hiszpańskiego i portugalskiego.

Nie, nie cytuj mnie w tej sprawie, ale oni są, wiesz o czym mówię? Języki są podobne. Graliśmy we Włoszech i nauczyliśmy się, kiedy jesteśmy w Barcelonie i to jest gracja. A potem pojedziemy do Włoch i będzie gratzie, gratzie.

A więc my, ale jak widać, słowa są równoległe między włoskim i hiszpańskim i tak dalej. Zatem aramejski jest bardzo podobny do hebrajskiego. Na wiele sposobów.

Jest ono używane do opisanie początkowego użycia lub poświęcenia drugiej świątyni w szóstym rozdziale Księgi Ezdrasza, wersełach 16 i 17. I tak podczas poświęcenia 90-metrowego posągu Nabuchodonozora Nabuchodonozor stawia ten 30-metrowy posąg siebie, w miły sposób skromnym facetem, jakim był, w zasadzie w złocie. A potem w Daniela 3:2-3 zacytowali, że jest wreszcie gotowy do użycia.

I w końcu przyjdą i zamierzają, no wiecie, zainaugurować pierwsze użycie i poświęcić ten 30-metrowy posąg, obraz, czy bożka Nabuchodonozorowi. I oni używają słowa „to Chanuka”, „Chanuka” do tego. Zatem w języku aramejskim jest ono również używane i używane.

Czy widzisz, jak jest używany? Poświęcenie drugiej świątyni. A potem posąg i tym podobne rzeczy, dedykacja na ścianie pod Nehemiaszem i tak dalej. Tak więc, aby poświęcić lub rozpocząć podsumowanie, w skrócie, rdzeń Chanuka został użyty jako czasownik cztery razy inaczej niż w Przysłów 22.6: trenuj dziecko.

Wszystkie cztery odnoszą się do uroczystości lub początkowego użytkowania lub poświęcenia budynku, a forma rzeczownika jest używana w odniesieniu do ścian, ołtarzy oraz posągu lub bożka Nabuchodonozora i rzeczy, które miały być użyte po raz pierwszy podczas poświęcenia posągu. A potem poświęcenie czegoś w rodzaju świątyni, drugiej świątyni lub muru Jerozolimy i tym podobnych. I to nam coś mówi.

Wszystkie osiem zastosowań rzeczowników odnosi się do kultowej inicjacji obiektów materialnych, ołtarzy, świątyń i ścian. Cztery zastosowania w biblijnym języku aramejskim są dokładnie takie same, jak druga świątynia i posąg bożka Nabuchodonozora.

A zatem, co należy zrobić z tymi wszystkimi danymi, co wyraźnie nie sprzyja normalnemu pedagogicznemu odczytaniu rozdziału 22, wersetu szóstego Księgi Przysłów, cytuję, naucz się tutaj kilku ostrzeżeń, zanim wyciągniemy jakiegokolwiek wnioski. Nie jestem pewien, co o tym myśleć. Mam jakieś 80, 20 lat .

Zamierzam się spierać z czymś, czego jestem pewien na około 80%. 20% mówi mi, że wciąż jeszcze trenuje. Ilekroć widzisz wszystkie tłumaczenia, mówią: trenuj, trenuj, trenuj.

I ktoś taki jak Hildebrandt mówi ci coś innego. Bądź z tym ostrożny. Dobra.

Mówię tylko, że muszę tu zachować ostrożność. Myślę, że mam rację, ale równie dobrze mogę się mylić. Ale widziałeś dane.

Próbowałem przedstawić panu dane. Możesz więc podjąć własną decyzję, ale musisz zachować ostrożność. Ilekroć ty też zajmujesz się tłumaczeniem i widzisz, że wszystkie tłumaczenia idą w jednym kierunku, a ktoś inny mówi ci coś innego, mówię ci, postaw pod tym duży znak zapytania.

Więc, to jest po prostu, wiesz, po prostu, że należy zachować ostrożność. Zamierzenia pedagogiczne są w dużej mierze zaczerpnięte z Przysłów, ale nie z oddania kultowego, jak poświęcenie świątyni. Nie ma go w Księdze Przysłów.

Dobra. Właściwie świątynia jest świątynią.

Czy w Księdze Przysłów w ogóle jest mowa o świątyni? Największe osiągnięcie Salomona, jego świątynia. W Księdze Przysłów nawet o tym nie wspomniano. Powinienem powiedzieć ci coś na temat mieszania kultu i mądrości.

Musisz to zrobić. Musisz to zrobić. Musisz to zrobić.

Musisz to zrobić. Więc musisz tańczyć ostrożnie. Wszystkie inne zastosowania poza Księgą Przysłów 22:6 dotyczą również obiektów nieożywionych.

Masz ściany, masz ołtarze, masz świątynie, pierwszą i drugą świątynię, masz posągi lub bożki i tego typu rzeczy. Zatem wszystkie są obiektami nieożywionymi. Zatem trzeba przeskakiwać kategorie, gdy zastosuje się to do dziecka, to naprawdę nie pasuje.

Wiesz co mówię? Są to więc obiekty nieożywione. To powoduje, że niektórzy robią sobie przerwę. 22 :6 trenuje naara , dziecko, zobaczymy, czy to naprawdę jest dziecko, czy nie, często jest tłumaczone jako dziecko. Zatem kolokacje mają znaczenie i słowa, które je otaczają, mają znaczenie.

Tak więc, kiedy jesteście, jesteście, poświęćcie lub początkowe użytkowanie czyjś domu, aby nie musiał on iść na wojnę, ani do świątyni, ani do ołtarza, ani na ścianę. Jest to więc poświęcenie muru, poświęcenie świątyni, a słowa, które pasują do danej rzeczy, wpływają na znaczenie tego słowa. Dobra.

I tak na przykład chłopiec biegnie, chłopak biegnie, no cóż, kran chodzi. Czy kran kręci tak samo jak chłopak? Cóż, chłopak biegający na dwóch nogach, rzuca się po drodze i tak dalej. Kran działa, woda leci.

Mój samochód jeździ. Czy mój samochód pracuje tak samo, jak kran? Działa kran. Nie podoba mi się to. Samochód jeździ. Uwielbiam to. Chłopiec biegnie. To wspaniale. Dobra.

I tak komisja działa dobrze. Co oznacza, że komisja działa dobrze? Dobra. Zatem słowo biegnie jest używane w różnych znaczeniach, w zależności od słów, które go otaczają. Zatem musicie być naprawdę ostrożni, kiedy macie świątynię, ścianę, ołtarz, dom i tego rodzaju nieożywione przedmioty, których używa się ze słowem, podczas gdy w Księdze Przysłów oznacza to wychowywanie dziecka.

Tak i tak może być inaczej. I może być tak, że chłopiec biega, ale potem mówisz, że to on ma biegi. Tam też jest zupełnie inaczej.

Tak czy inaczej, słowa, słowa się zmieniają, a kontekst określa znaczenie. I temu właśnie musimy się przyjrzeć. Aby poświęcić podsumowanie inicjowania, Jastrow podaje kilka postbiblijnych aramejskich przykładów inauguracji arcykapłana i ósmego dnia inicjacji Izaaka, Hanaka.

Zatem w tych postbiblijnych odniesieniach Hanak odnosi się do tego samego rodzaju rzeczy, inauguracji osoby, pierwszego użycia poświęcenia osoby i ósmego dnia lub czegoś podobnego. Zatem istnieją pewne postbiblijne zwyczaje, które można by odnieść do ludzi, a które następnie wspierałyby to, co staramy się tutaj propagować. Dla mnie naprawdę interesujący jest ten Księga Rodzaju 14:14, 14 i 24.

Księga Rodzaju 14:14 i 24 są interesującą analogią do tego, co mamy tutaj, ponieważ masz słowo Hanak, ale masz też słowo Naar, dziecko. Mamy więc słowo „trenuj” i słowo „dziecko”, które również używa tego samego kontekstu, zupełnie innego niż w Księdze Przysłów. Ale po prostu tego posłuchaj.

Pamiętasz tę historię. Kiedy Abram usłyszał, że jego krewny Lot został wzięty do niewoli. Zatem Lot jest przygnębiony i spędza czas w Sodomie i Gomorze.

Jest Chedorlaomer, król północy czy cokolwiek innego, przychodzi na wschód, zstępuje, porywa Lota i zabiera go. Abraham dowiadyuje się o tym i zbiera swoich ludzi, swoje sługi i tak dalej. I oni idą, walczą i wybawiają z tego Lota.

A potem, w drodze powrotnej, pamiętacie, że spotyka gościa o imieniu Melchizedek lub Melchizedek i płaci mu jedną dziesiątą wszystkiego, co ma, tego typu rzeczy. Tak czy inaczej, gdy Abram usłyszał, że jego krewny Lot został wzięty do niewoli, wyprowadził go. Jego wyszkoleni, a to jest Hanikav, jego wyszkoleni ludzie.

Tak więc, tutaj jest napisane, wyszkolonych mężczyzn, urodzonych w jego domu, było ich 318, a po zwycięstwie wyruszyli w pościg aż do Dan. „Nie wezmę niczego”, powiedział, ale „młodzi mężczyźni, młodzi mężczyźni, Naarim”, takie jest nasze słowo z Naar. Zauważ, że ci goście nazywani są wyszkolonymi ludźmi i nazywani są także Naarim. Ale powiesz, dziecko. Ci goście nie są dziećmi. Oni walczą. Właśnie wygrali bitwę, zjedli i część ludzi poszła ze mną. Ci goście nie są nowicjuszami. Są doświadczeni.

Są przeszkoleni. To wykwalifikowani wojownicy.

Są gotowi iść na wojnę. I tak się złożyło, że jeden z chłopaków użył w tłumaczeniu słowa ustalacze, czyli uchwyt. Jeśli chodzi o pomocnika, to mielibyście tych służących, niewolników lub służących, a ci słudzy byliby następnie szkoleni.

Będą szkoleni w twoim domu, a potem będą również szkoleni na wojnie. I tak by było, niektórzy z twoich sług zostaliby przeszkoleni do obrony i tego typu rzeczy. Tak więc można by ich nazwać sługami, gdyż są to słudzy wyszkoleni do określonych celów, w tym przypadku do wojny i tak dalej.

A więc, to ciekawe, WF Albright zacytował niektóre dokumenty akadyjskie, są to dokumenty babilońskie, datowane tuż przed erą Amarny, jest to XV wiek p.n.e., wraz

ze skargą Ammophis z Egiptu, że Rewasa z Taanak, Taanak znajduje się w Izraelu, w kontekście gromadzenia wojsk na wojnę, nie wysłał sługi swojego sługi, a sługa to sługa, który również pełni służbę wojskową. I to się nazywa Hanu, Ha-na - ku -u-ka. Zatem jest to w zasadzie ten sam rdzeń, ale w języku babilońskim lub akadyjskim, aby pozdrowić człowieka, człowieka tego.

Dobra. Więc właściwie mamy coś w pokrewnym języku, który jest odpowiednikiem tego, co mówi osoba, która jest wyszkolona i wyszkolona. I najwyraźniej teraz, kiedy już zostaną przeszkoleni, nadają się do służby.

Zatem można zauważyć, że istnieją podobieństwa nie tylko do szkolenia, ale także do zaangażowania lub początkowego użycia, innymi słowy, że przeszli szkolenie i teraz nastąpił rodzaj jakiejś ceremonii lub cokolwiek innego, co świętowali. Teraz ten facet jest gotowy do pracy. A więc on ma taki status.

Ma taki status teraz, kiedy został przeszkolony, a teraz oficjalnie otrzymał potwierdzenie, że jest jednym z tych wyszkolonych gości. Dobra. Podsumowując, w skrócie słowo Hanuk skupia się nie tyle na procesie szkolenia, co na wynikającej z niego odpowiedzialności i statusie inicjowanego.

Tak więc ci ludzie są inicjowani, są szkoleni, ale potem następuje coś w rodzaju ceremonii poświęcenia, podczas której przyznaje się im odpowiedzialność i status, ponieważ przeszli to szkolenie, odchodząc od napominania rodziców, aby zapewniali dziecku dobre warunki. szkolenia w celu większego uznania swojego statusu i odpowiedzialności, wkraczając w nowy etap życia. Innymi słowy, przeszedłeś szkolenie, wcześniej byłeś tylko sługą, a teraz wkraczasz w nowy etap życia. Początkowe użycie i możesz zobaczyć, jak te rzeczy są równoległe, teraz są gotowe do użycia.

Po pierwszym użyciu jest już gotowy do użycia, dedykowany, gotowy do pracy. Jest gotowy do użycia. A więc tak to wygląda w użyciu.

To już wszystko. Teraz wydaje się, że jest to bardziej koncepcja pierwszego użycia, nadania odpowiedzialności i statusu, ukończenia projektu, budynku lub cegokolwiek innego, ale potem z ludźmi i rzeczami. Następnie przyjrzymy się słowu Naar, które oznacza dziecko. I pytanie brzmi: czy to jest dziecko? Czy mowa tu o wychowaniu małego dziecka? A może Naar jest starszy? Czy to młoda osoba? To podstawowe pytanie.

Czy to dziecko? Praktyki wychowawcze małych dzieci, a jak wszyscy wiedzą, pierwsze lata życia są absolutnie krytyczne. Dlatego nie spieram się przeciwko wychowywaniu dzieci, a wychowywanie małych dzieci jest absolutnie, naprawdę ważne. Ale czy ten werset uczy wychowywania małych dzieci, czy też Naar jest osobą starszą? I temu chcemy się przyrzeć w następnej kolejności.

Kontynuując, widzieliśmy, że Hanak lub Hanok wpadli na pomysł poświęcenia początkowego użycia lub uczczenia ceremonią, początkowego użycia czegoś, w przeciwieństwie do szkolenia jako takiego. Teraz chcemy przejść do terminu Naar, który zazwyczaj jest tłumaczony jako dziecko. Naar przetłumaczył dziecko.

Kiedy mówię słowo „dziecko”, zwykle myślę o małym dziecku lub młodej osobie. Coś w rodzaju małego dziecka. Pytanie brzmi, czy naprawdę mówi się tu o małym dziecku, czy też mówi się o osobie, mówi się o osobie, późnym nastolatku? Dlatego chcemy przejrzeć i zobaczyć, kim jest ten Naar z Księgi Przysłów.

Zacznijmy więc. Angielskie tłumaczenie Księgi Przysłów 22:6 brzmi: ucz dziecko, jaką drogą powinno iść. Król Jakub tak to tłumaczy.

ESV to tłumaczy. NASV, ASV, RSV, TEV i NIV, a także NLT i NAB wykorzystują dzieci, aby zamiast szkolić dziecko w drodze, jaką powinno iść, można powiedzieć: szkolić dzieci w drodze, którą powinno iść.

A potem unika się problemu płci, który jest tak powszechny, że jesteśmy tak specyficzni w naszej kulturze i nie możemy czytać poza naszymi bardzo wąskimi konstruktami dzisiejszej debaty na temat płci. I tak, ale w języku hebrajskim jest to liczba pojedyncza, rodzaj męski i zakładając, że niekoniecznie mówi to o synu lub córce w porównaniu z córką, chodzi o dzieci, o dzieci obojga. A zatem jest to określenie włączające płeć.

Kontynuujmy jednak tego rodzaju dyskusję. Kim zatem jest Naar? Kim jest ten cytat, dziecko, które zostało przetłumaczone? MacDonald w badaniu opartym na analizie setek zastosowań w języku ugaryckim i hebrajskim. Ugarycki i hebrajski, hebrajski był rodzajem dialektu kananejskiego, szczerze mówiąc, jest dialektem kananejskim.

Na północ od Izraela znajduje się Liban, a w Libanie w Syrii, w pobliżu wybrzeża, znajduje się miejsce zwane Rash Shamra, gdzie znaleziono tabliczki, tysiące tabliczek, na których rozwinął się język zwany ugaryckim. Jest to język siostrzany hebrajskiego, są to dialekty kananejskie. I szczerze mówiąc, musiałem wziąć Ugaritic.

A kiedy zdjąłem to z Jima Eisenbrauna, prawda jest taka, że czytałem ugarycki jakby był hebrajski. W zasadzie udawałem większość kursu, po prostu czytałem go tak, jakby to był hebrajski, i przeszedłem większość kursu, ponieważ języki są bardzo podobne. Teraz są inne, jeden jest pismem klinowym i zdałem sobie z tego sprawę.

Zbadał więc ugaryckie użycie słowa Naar oraz jego użycie w języku hebrajskim, po czym zebrał te dwa elementy w artykule opublikowanym w Journal of Near Eastern Studies. Dlatego też, kiedy patrzę na to, co określił jako wiek, nie był on głównym

tematem tego terminu. Tak więc na przykład używa się Naara do nienarodzonego dziecka.

Nienarodzone dziecko nazywa się Naar. I tak Samson w Księdze Sędziów 13:5-12 nazywany jest Naarem, jeszcze zanim się urodził. Osoba, która właśnie się urodziła, nazywana jest Naarem lub dzieckiem w chwili narodzin Ichaboda.

I tak, pamiętacie, że Eli i oni zabrali arkę na walkę z Filistynami, a potem wrócili, a Hoth i Pinehas zostali zabici, i wrócili do żony, a żona właśnie rodziła dziecko, a ona urodziła to dziecko i nazywa go Ichabod. I tak w chwili narodzin tego dziecka, w chwili narodzin dziecka z 1. Samuela, rozdział 4, werset 21, nazywa się go Naar, czyli niemowlę, które jest jeszcze nieodstawione od piersi. I tak Samuel jest w ten sposób w 1. Samuelu, rozdział 1, werset 22, 1. Samuela 1.22, Samuelu, małe dziecko Samuel nie jest odstawione od piersi i nie jest zabrane z powrotem do Helięgo, aby Heli mógł go wychować w kontekście tamtejszego przybytku.

I tak, a jednak używa się tego terminu Naar. Trzymiesięczne dziecko na drugim miejscu, albo przepraszam, w Księdze Wyjścia, rozdział 2, werset 6, Mojżesz to mały Mojżesz wkładany do kosza i transportowany w dół Nilu, mały Mojżesz włożony do koszyka nazywa się Naar. Zatem ma wtedy trzy miesiące.

To bardzo interesujące, że Józef jest nazywany Naarem w 37. wersecie 2. Księgi Rodzaju. Problem w tym, że Józef ma 17 lat. Ma zatem 17 lat i w Księdze Rodzaju 37:2 nazywany jest Naarem. Jest w zasadzie mężczyzną żyjącym w tej kulturze.

Później Józef ma 30 lat i mając 30 lat, czyli znacznie więcej niż dzieciństwo, nadal nazywany jest Naarem w Księdze Rodzaju 41:12 i 46 oraz w Księdze Rodzaju 41 wersetach 12 i 46. Zatem określenie to tak naprawdę nie oznacza wieku, nie jest prawdziwym punktem terminu. Tak więc jest to tłumaczone „dziecko” w Księdze Przysłów 22:6. Naar często angażuje się w zajęcia dla dorosłych.

Zatem Naar jest opisany jako wyruszający na wojnę. Tak więc, na przykład w 1 Samuela 17:33 i wersecie 42, uważam, że to jest sytuacja Dawida i Goliata. Dawid jest uważany za Naara.

Wyrusza na walkę z Goliatem. Cóż, najwyraźniej nie jest małym dzieckiem. Dobra.

Teraz jego bracia zajmują się jego sprawą i mówią: wiesz, jesteś młodym chłopcem, wracaj i pilnuj owiec. Ale choć jest młody, wciąż jest młodym człowiekiem. Dobra.

Jest więc młodym, młodym człowiekiem. Nie jest jeszcze oficjalnym wojownikiem, ale jest, jest młodą osobą, a nie dzieckiem, dzieckiem w wieku 10 czy 11 lat. Sędziów rozdział 6 werset 12 i Sędziów 8:20, Naar wyrusza na wojnę.

Więc to nie są tylko małe dzieci . W grę wchodzi także kultowe funkcje kapłańskie. I znowu trzeba było być w takim wieku, aby pełnić te kultowe funkcje kapłańskie, a Sędziowie 18:3-6 i 20 używają terminu Naar do opisanie tych funkcji kapłańskich, czyli specjalnej misji szpiegowskiej.

I to jest interesujące. Jozue wysłał szpiegów. Mojżesz wyprowadził ich z Egiptu. Przekroczyli Morze Czerwone lub Morze Trzciniowe. Przeprowadzają się przez pustynię i mannę, wodę skał.

Mojżesz uderza w skałę, aby nie mógł wejść do ziemi obiecanej. Następnie zabiera ich w okolice Edomu, Moabu, aż do Ammonu. I idzie za Amorytami, Ogiem, królem Baszanu, Sichonem, Sichonem, i wyprowadza Amorytów.

A potem Mojżesz będzie musiał odejść i przejść od Mojżesza do Jozuego. Jozue był Naarem Mojżesza. Jednak to, co staramy się tutaj wskazać, to Jozuego 6:22.

Joshua jest już skonfigurowany. Musi przepłynąć się przez rzekę Jordan. A kiedy przekroczy rzekę Jordan, pierwszym miejscem, do którego dotrze, będzie Jerycho.

Wysłał więc dwóch szpiegów, a ci szpiegowie nazywają się Naarim (pl.) lub Naar (pl.). Nasz termin przetłumaczony w Księdze Przysłów 22:6, dziecko. Nie będzie tam wysyłał dzieci.

Idą do domu prostytutki Rachab w Jerychu. To są mężczyźni, to są młodzi mężczyźni, którzy są wysyłani, zaufani młodzi mężczyźni. Dlatego wysłał tych dwóch Naarów, aby szpiegowali Jerycho.

Oczywiście nie są to małe dzieci, no wiesz, 10, 12 czy 8 lat. A więc ze specjalną misją szpiegowską. Osoba, często Naar, była osobistym pomocnikiem osoby o statusie.

I tak na przykład patriarcha ma Naara, a prorok ma ze sobą Naara. Kapłan ma Naara, król ma Naara. Rodzaju rozdział 18:7, 2 Królów 5:1-27, 1 Samuela 22, 24 i 25, 2 Samuela 9:9 i 2 Samuela 13:17.

Wszyscy oni zachowywali się tak, jak Abraham , który kazał swojemu Naarowi przygotować jedzenie, kiedy aniołowie przyszli go odwiedzić, zanim zeszli, aby zniszczyć Sodomę i Gomorę. I dostaje swojego Naara, gościa specjalizującego się w przygotowywaniu jedzenia. Zasadniczo facet przygotowuje jedzenie dla aniołów, które go odwiedzają.

Sara śmieje się w tym momencie. W każdym razie Naar był osobistym pomocnikiem osoby o statusie określonym w tych odniesieniach.

Salomon zlecił nadzór nad świątynią salomońską i zorganizował wszystkich tych ludzi, aby zbudowali wspaniałą świątynię salomońską. A facet, który jest ponad siłą roboczą, który jest ponad siłą roboczą dla Salomona, nazywany jest Naarem w 1 Królów 11:28. Termin ish jest również używany do tej samej osoby. Zatem jest on używany, uważany za ish, człowieka i jest stosowany, Naar jest zastosowany w 2 Samuela 1:5, 10 i 13 oraz tam w paralelach.

Zatem istnieje wiele innych terminów, których można używać w języku hebrajskim. Jeśli próbujesz rozmawiać o małych dzieciach, najpopularniejszym określeniem, którego używa się do dziś, jest Yeled. Mówisz Yeled, to małe dziecko.

Ben byłby synem, więc w Księdze Przysłów często jest mowa o ojcu rozmawiającym ze swoim benem, ze swoim synem, tak jak ojciec mówi do swojego syna, synu, usłysz mój głos. Słuchaj nauk swojej matki. Dlatego też wielokrotnie zwraca się uwagę na syna.

W Księdze Przysłów od pierwszego do dziewiątego znajdują się wszystkie te pouczające powiedzenia, a więc tam, gdzie ojciec zwraca się do syna. Ile lat ma syn? Czy syn jest młody? I myśli: cóż, zobaczymy, przyjedziemy zobaczyć. Nie, on jest młodym nastolatkiem, w połowie lub w późnym okresie dojrzewania.

Elem to kolejny. Ole, oleal to kolejny. Yoneik to kolejny.

A Taf jest dla małych dzieci. Dobra. Istnieją zatem inne terminy dotyczące małych dzieci.

Jeśli chcesz powiedzieć: trenuj dziecko, a chcesz mieć pewność, że mowa tutaj o wychowywaniu małego dziecka. Jest na to mnóstwo innych hebrajskich słów, ale zauważcie, że używają terminu Naar. Dlatego chcemy spróbować dowiedzieć się, co to oznacza. Naar zadomowił się także w terminach takich jak Evad, co oznacza sługę.

Zatem terminy sługa i Naar często występują równolegle lub występują razem. Jest to również zadomowione wśród Zakenów, którzy byliby starszymi. A więc osoba posiadająca status i starsza, i często jest to przeciwstawiane między starszym a tym Naarem.

Nie ma przykładów. W Księdze Przysłów 22:6 nie ma przykładów Naara, cytatu, przetłumaczonego dziecka o niskim urodzeniu. Nie ma Naarów, o których mówi się w kontekście niskiego urodzenia.

więc Mojżesza, na przykład Księgę Wyjścia 2:6, mamy Samuela, na przykład jednego z wielkich ludzi, Stary Testament, Jeremiasza 15:1, na przykład 1 Samuela 1:22 i wersety 24 i 25. Samson, który jest jednym z sędziów Izraela. Dobra. Sędziów 13:5. Józef, który, a my teraz mówimy o Józefie w Egipcie i Księdze Rodzaju, rozdział 32 lub

37:2 oraz Salomon i 1 Królewska 3:7, kiedy Salomon przejmuje królestwo, właściwie miał wtedy 41 lat.

I tak, ale nazywa się go Naar, co oznacza, że z tej perspektywy jest młody. Zmieńmy teraz trochę biegi i weźmy Naarah, czyli Naarah, która byłaby żeńską formą Naara. Dobra.

A to oznacza zatem wysoko urodzoną kobietę. Jak próbowałem pokazać, Naar ma te wysoko urodzone określenie o wysokim statusie. Zatem również rodzaj żeński i tak na przykład Rebeka w Księdze Rodzaju 24:16 nazywana jest Naarą.

Dobra. Rebka , ta, która poślubi Izaaka, jednego z patriarchów Izraela. Dina w Księdze Rodzaju 34:3 jest jedną z córek Jakuba. To córka Jacoba. Teraz ma 12 braci. Dobra.

Zatem z 12 pokoleń Izraela Jakub miał 12 synów. I tak jest 12 pokoleń Izraela, ale on miał córkę o imieniu Dina. I ona wpada w kłopoty w Sychem i braciach , o kurczę, zła historia. Ale tak czy inaczej, bracia zajmują się problemem. Ale tak czy inaczej, Dinah, więc ona ma status osoby. Dobra.

Jakub jest jednym z patriarchów, a Dina jest jego córką. Na przykład córka faraona w Księdze Wyjścia 2:5 córka faraona nazywana jest Naarą. Zatem córka faraona jest oczywiście osobą o statusie.

Co ciekawe, królowa Estera nazywana jest także Naarą. Jest młodą kobietą i najwyraźniej jest atrakcyjna dla króla. Więc nie jest małym dzieckiem.

Dobra. Ale ona ma status osoby i zostanie królową Esterą. Zatem nawet określenia żeńskie mają podtekst statusowy.

Często Naara była osobistą opiekunką osoby o wysokim statusie, czy to w rodzinie, czy w wojsku. Na przykład Abraham ma Naara i Naar jest wezwany, aby przygotować posiłek, specjalny posiłek dla jego niebiańskich gości, jak wspomnieliśmy wcześniej w Księdze Rodzaju 18:7 i 8, niebiańscy goście przychodzą odwiedzić Abrahama, aby powiedzieć mu on będzie miał syna, a Sarah się śmieje i takie tam. Ale Naara kazano przygotować na to posiłek.

Zasadniczo więc byli oni opiekunami osoby o statusie, osoby takiej jak patriarcha, a następnie miał on Naarę, który jest specjalistą w przygotowywaniu jedzenia i innych rzeczy. Zaufany Abrahamowi Naar towarzyszy mu do góry Moria. Zatem kiedy Abrahamowi powiedziano, aby zabrał swego syna Izaaka i złożył go w ofierze na górze Moria, kogo Abraham zabiera ze sobą? Bierze służącego, a ten facet ma na imię Naar.

Czy on jest dzieckiem? Nie nie nie. Jest zaufanym osobistym pomocnikiem, który towarzyszy Abrahamowi i Izaakowi podczas trzydniowej podróży na północ, do góry Moria. Zatem Naara, Księga Rodzaju, rozdział 22, werset trzeci, Józef to Naara, który sprawuje nadzór nad domem Potyfara.

Dobra. Czy on jest dzieckiem? Więc nie. Żona Potyfara zaczyna go podrywać, chwyta go za płaszcz i zostaje za to wtrącony do więzienia i tak dalej.

To oczywiste, że jest młodym mężczyzną. Dobra. Jest to młody człowiek i żona ściga tego młodego mężczyznę, podczas gdy jej mąż jest poza domem i zajmuje się swoimi sprawami jako Potyfar.

A więc to jest Księga Rodzaju 41:12. Najwyraźniej Potyfar ma swojego osobistego pomocnika. Jego osobistym opiekunem był Józef, a Józef nie był małym dzieckiem.

Józef był osobą o statusie i w pewnym sensie młodym mężczyzną. Jozue był osobistym sługą Mojżesza. Mojżesz jest więc w pewnym sensie mężem Bożym.

On jest tym mężczyzną. A poza tym Joshua wygląda trochę jak jego osobisty asystent lub podopieczny. Można powiedzieć, że był pod władzą Mojżesza, ale towarzyszył Mojżeszowi i tym podobne rzeczy.

W Księdze Wyjścia 33:11 wspomina się, że Jozue był Naarą. Dobra. Powtórzę: nie małe dziecko.

Ten facet to Joshua. Jozue miał wyjść i przespiegować tę ziemię. Wróci z raportem i powie: Hej, stary, możemy pojechać i zająć tę ziemię.

Zmierzy się z pozostałą 10-tką, która powie: „Nie, nie, tam w górze są olbrzymy”. Jozue i Kaleb pójdą. Jozue nazywany jest Naarą.

I znowu: nie dziecko, nie małe dziecko. Saul ma swoją Naarę, kiedy wychodzi ścigać osły swego ojca. Zatem w 1 Samuela 9:22 ojciec Saula mówi mu: Hej, Saulu, wyjdź, no wiesz, znajdź osły.

Odeszli. Dlatego Saul zabiera ze sobą zaufanego Naara, który goni te osły. I znowu, Naar, w ten sposób.

Gideona, i to jest interesujące. Gedeon ma tych wszystkich ludzi, zbierze się i będzie walczył z Midianem – Gedeon przeciwko Midianom.

Midian ma jakieś sto tysięcy chłopaków i tak dalej. Gideon jest śmiertelnie przerażony. Gromadzi wszystkich tych ludzi, około 22 000 osób.

Gromadzi wszystkich tych ludzi razem. Bóg mówi: Gideonie, masz za dużo facetów. Mówisz, jak mówi Gideon, czy zwariowałeś? Potrzebujemy więcej chłopaków.

Potrzebujemy mniej. Bóg mówi, jeśli któryś z tych chłopaków się boi, niech wraca do domu. I jakby połowa jego armii znika.

A potem robi, zabiera ich do źródła, do tamtejszego strumienia i mówi: spójrzcie, jak oni piją. A potem ci, którzy wypiją w jedną stronę, są odsyłani do domu. No cóż, pozostało im tylko 300 ludzi.

Dobra. Ma 300 przeciwko tysiącom. I tak się dzieje, że Gideon schodzi na dół, aby szpiegować Madianitów, ten ogromny obóz Midianitów, więc Jozue i ta Naara, jego zaufana asystentka, nie wybierają innego wojownika ani innego rodzaju rzeczy.

Wybiera Naara, młodego mężczyznę, który ma mu towarzyszyć. Zanim zaatakują, schodzą na dół i podsłuchują, co się dzieje w obozie Madianitów. A potem zdają sobie sprawę, że Bóg wydał go w nasze ręce i miecz Pana i Gedeona.

Następnego dnia idą tam, rozbijają koktajle Mołotowa i ruszają za nim z mieczami. Ale zaczynają walczyć między sobą i Bóg daje Gedeonowi zwycięstwo. Ale tej nocy to Gedeon i jego Naara udali się tam, podsłuchali i wysłedzili tych Madianitów.

Taka jest historia Gedeona i tamtejszego Naara.

Jonatan i jego Naar. To jest interesująca historia. W Izraelu jest wadi, które istnieje do dziś. Jest taka dolina. Jonatan i jego giermek szli tą doliną. Jest tam około 250-metrowy klif, chociaż nie jestem pewien, jak wysoki, ale jest wysoki. A Filistyni są na górze. Więc na górze jest 20 tych Filistynów.

Jonatan spaceruje po dolinie. No cóż, w Izraelu uczy się, że po dolinach się nie chodzi. Dobra.

Miałem przyjaciół, Dave'a, Dave'a i siebie, dwóch Dave'ów i siebie, i szliśmy na wschód od Betlejem i znaleźliśmy się w dolinie. Ten mały arabski dzieciak był tam na górze i zaczął w nas rzucać kamieniami. Mówię, no wiesz, 100, 200 stóp.

Nagle idziemy tą doliną, jadąc ciężarówką w dół, na pustynię. I nagle, bam, te skały zaczynają uderzać, a ten dzieciak tam na górze śmieje się do łez. Oto jesteśmy trójką wielkich Amerykanów. Nie możemy się do niego dostać, bo jest na górze. Jesteśmy bezradni. A ten dzieciak zaczyna w nas rzucać kamieniami.

I szczerze mówiąc, chowaliśmy się za skałami i błakaliśmy się, wydostając się stamtąd, bo dzieciak nas miał. To znaczy, kiedy te kamienie uderzą cię w głowę, stary, jesteś martwy. I tak w zasadzie Jonathan spaceruje w tej dolinie ze swoim giermkim.

I Jonatan mówi, spogląda w górę, tam na górze jest 20 Filistynów. A on mówi: Hej, wiesz, jeśli każą nam przyjść, to Bóg wyda nas w ich ręce. Tak więc Filistyni mówią, Filistyni mówią: Hej, tam na dole kilku żydowskich chłopców.

Będziemy się dobrze bawić z tymi chłopakami. Niech się tu wspinają. Po pierwsze, kiedy wspinasz się na ten klif, 200, 250 stóp, czy cokolwiek to jest, jest to długa wspinaczka.

Kiedy tam dotrzesz, będziesz zmęczony. A teraz musisz walczyć z 20 Filistynami, którzy czekają na ciebie na szczycie. Nosiciel zbroi idzie z nimi.

Wspinają się na urwisko i bam. Jonatan i jego giermek pokonują 20 Filistynów. Dobra. Więc tego nosiciela zbroi, tego nosiciela zbroi, nazywano po prostu Naarem, dziecko.

Czy on jest dzieckiem? 10, 12 lat? Nie? Nie. Ten facet idzie z Jonathanem, walczy i pokonuje Filistynów w 1. Księżce Samuela 14, 14. Jonatan ma więc swojego nosiciela zbroi, swego rodzaju osobistego asystenta, który jest przeszkolony do celów wojskowych.

Zatem wnioski poza Księgą Przysłów są takie, że jest to niedoświadczone młode, młode, niedoświadczone małe dziecko nie jest tu powiedziane. Dobra. Dziecko nie jest najlepszym tłumaczeniem tego słowa.

Naar. Dobra. Tak więc, gdy tylko powiesz po angielsku „dziecko”, oznaczasz, że dziecko ma osiem, 10 lub 12 lat i szkolisz dziecko, małe dziecko w wieku pięciu lub sześciu lat, wychowując małe dziecko.

A tak na marginesie, nie wypowiadam się przeciwko wychowywaniu małych dzieci. To krytyczne lata i chcesz być, wiesz, fenomenalnymi rodzicami i zwracać uwagę na potrzeby swojego dziecka, gdy jest małe. Oczywiście, że to prawda.

Pytanie jednak brzmi, czy tego właśnie uczy ten werset? Dobra. Używa więc słowa Naar i widzieliśmy, że Naar, hm, wiesz, prawdopodobnie nie powinno być tłumaczone jako „dziecko”, ponieważ to wywołuje w amerykańskim umyśle pojęcie małego dziecka w wieku od 5 do 10 lat. Naar, choć dziecko nie jest najlepszym tłumaczeniem, wyraźnie różni się od wojowników takich jak Goliat.

Goliat nie jest uważany za Naara. Goliat jest głównym wojownikiem. Joab pod dowództwem Dawida jest głównym wojownikiem. Abner i syn Saula są także głównymi wojownikami. Zatem Joab, Abner, Goliat, to są doświadczeni wojownicy. Nie nazywają się już Naar.

Naar to młoda osoba, która po prostu weszła w te szeregi. Potrafi walczyć, ale nie jest doświadczonym wojownikiem. Dlatego zazwyczaj w centrum uwagi znajduje się status, a nie wiek sam w sobie.

Zwykle jest to młoda osoba ze statusem, młoda osoba ze statusem, która niedawno wkroczyła w coś takiego. W Ugarit nacisk kładziony jest na status, a nie na wiek, jak pokazał MacDonald. Dobra.

Teraz to zmieni sposób, w jaki na to patrzymy. Ciekawe, że mesjański król nazywany jest Naarem w Izajaszu, rozdziale siódmym, wersecie 16, oto chłopiec lub dziecko, chłopiec lub dziecko wie, jak odrzucić zło i wybrać dobro. Zatem poprawnie użyto tego określenia w odniesieniu do małego dziecka, ale oznacza ono, że zanim nauczy się ono wybierać zło i dobro.

Dziecko jest naprawdę małym dzieckiem, ale nadano mu status tego określenia Naar, ponieważ będzie mesjanistycznym królem. Zatem Naar jest kojarzony ze statusem. Teraz spojrzeliśmy na to poza Księgą Przysłów i widzieliśmy, że Naar ma wyobrażenie o późnym nastolatku, który w pewnym sensie dorasta do siebie, jest osobistym asystentem kogoś ważnego, patriarchy, króla czy kogoś w tym rodzaju. .

Teraz chcę zajrzeć do samej Księgi Przysłów i w pewnym sensie zawęzić perspektywę na Naara. W Księdze Przysłów zostało ono użyte tylko siedem razy i chcę się im przyjrzeć, aby zobaczyć, czym jest Naar w Księdze Przysłów, aby uczynić go bardziej szczegółowym w kontekście tej literatury mądrościowej. Mądrość została spisana w powiązaniu z królem Sumeru i dla niej ogłoszona.

Królowie postępowali mądrze w Mezopotamii. Mam właściwie dwa tomy Ulstera na temat Przysłów z Sumeru, sięgające daleko wstecz, zanim pojawiły się patriarchowie i tym podobne rzeczy. Te przysłowia istnieją już od dawna.

W starożytnym świecie ludzie posługiwali się przysłowiami. I tak mamy teraz dwa tomy Przysłów Sumeru napisanych przez Ulstera. Mezopotamia, mamy tom Lamberta. To, nie wiem, pięć czy 600 stron i tak dalej na temat literatury mądrościowej starożytnej Mezopotamii, która zawiera zbiory Przysłów. W Ugarit znajdują się także zbiory Przysłów z Ugarit. Egipt jest niesamowity.

Egipt posiada wszystkie te przysłowia i inne rzeczy w zbiorach Instrukcji Amenemopa, Instrukcji Ptahotepa i tak dalej, i tak dalej. To cofa się do roku 2800 p.n.e., co, jak wiecie, Abraham pozwolił, aby rok 2000 p.n.e. zaokrąglił rok 2000. Zatem jest to pięć, sześć lub 800 lat przed Abrahamem.

I mają takie przysłowia. Tak więc przysłowia zostały ogłoszone i używane przez królów we wszystkich kulturach, wyżej i niżej. I tak, nie powinniśmy być zaskoczeni.

Widzimy to w Izraelu. I tak w Izraelu przeszlibyśmy do pierwszego rozdziału czwartego Księgi Królewskiej, wersetu 31. Jest to interesujące stwierdzenie w kontekście Salomona i jego mądrości.

I jest tam napisane tak: OK, zacznę od wersetu 31. Pierwsza Księga Królewska, rozdział czwarty, werset 31. Jest napisane, że mądrość Salomona przewyższyła wszelką mądrość całego ludu Wschodu.

Zwróć uwagę, jak porównuje się mądrość Salomona do ludzi Wschodu. I jak mam to powiedzieć, nie mówiąc, że wszyscy ci goście to banda pogan. Nie, to porównanie mądrości Salomona z ludźmi Wschodu, a następnie z całą mądrością Egiptu.

Był bowiem mądrzejszy od wszystkich innych ludzi, mądrzejszy od Etana, Ezraity, Hemana, Kakala i Dadara, synów Mahala. Jego sława była we wszystkich okolicznych narodach. Wypowiedział także 3000 przysłów.

Mamy tylko około 375 przysłów. Mamy około 10 części tego, co napisał ten facet, a jego piosenek było 100 005. W Biblii umieścili jedną pieśń Salomona.

Powiedział, że to wystarczy. Ale tak naprawdę jest kilka w samym Psalmie, napisanym przez Salomona. Mówił o drzewach, od cedru rosnącego w Libanie po hizop.

Ale chodzi o to, że Salomon mówi Przysłów. Zatem zaczynając od pierwszego rozdziału Księgi Przysłów, wszystko zaczyna się w ten sposób. Przysłowia Salomona, Salomon jest królem.

Zatem te Przysłowia są ogłaszane i publikowane przez króla. Salomon, syn Dawida, król Izraela. I w ten sposób identyfikuje Przysłowia w Księdze Przysłów.

Przysłów 10.1, Przysłów Salomona. Dobra. Zatem Przysłowia pochodzą od króla i zostały wyłożone w kontekście dworu królewskiego, dworzanina dworskiego.

Teraz w sprawę zaangażowani byli także uczeni w Piśmie. Uczeni w Piśmie i to, co nazwiemy dworzanami. To są goście, którzy się z nimi spotykali. Muszę uważać, jak to mówisz, goście, którzy spędzali czas z królem i tym podobne.

Zatem administratorów, ich administratorów, w pewnym sensie nazwalibyśmy ich, a nie lubię tego robić, ale prawdopodobnie nazwalibyśmy ich biurokratami. Nie podoba mi się to, ponieważ biurokraci kierują teraz tym krajem i wpychają go w ziemię. Ale w każdym razie to byli ludzie, dworzanie, wtedy wokół dworu byli ludzie.

I tak ci ludzie, ci mędrzy lub ci dworzanie byli wokół króla i udzielali mu rad, mądrości i tym podobnych rzeczy, a także zajmowali się sprawami. I tak w 25. wersecie

pierwszym Księgi Przysłów jest napisane, że ludzie Ezechiasza przepisali Księgę Przysłów Salomona. Zatem najwyraźniej istniała ta wielka kolekcja Salomona, którą skopiowali ludzie Ezechiasza, potem uczeni w Piśmie i ludzie typu dworzan.

I stąd pochodzą rozdziały 25-29 Księgi Przysłów, ci uczeni w Piśmie Ezechiasza. I mówi nam wyraźnie, że ci ludzie skopiowali Przysłowia Salomona, a to rozdziały od 25 do 29. Przysłów 24:23, to są powiedzenia mędrców.

I tak mamy rozdział Przysłów 22:12-21. Są to więc także powiedzenia mądrych. To są mędrzy, którzy tworzą te Przysłowia i inne rzeczy, zbierają je i układają.

Są teraz w naszej Biblii. Więc masz wrażenie, że chodzi o dwór, króla i jego dwór, tego typu rzeczy. W Księdze Przysłów nie ma wzmianki o kapłanach ani prorokach.

Bardzo interesujące. Niektórzy mówią: cóż, literatura mądrościowa nie jest już kategorią. I oni próbują, no wiecie, zdmuchnąć tę sprawę, ale w Księdze Przysłów nie ma ani kapłanów, ani proroków.

Kapłani są w całym Starym Testamencie, a nie w Przysłowiach, w całym Starym Testamencie. Aaron był kapłanem, Eliezer był kapłanem i tak dalej, i tak dalej. Kapłan, kapłan, kapłan, w całym Starym Testamencie, a nie w Przysłów.

Prorocy. Kiedy masz proroków, masz proroków z dawnych czasów i proroków przez cały czas, zwłaszcza jeśli chodzi o królów i królów, mówimy o królach i dworze i tak dalej, kim są, no wiesz, Natan karcący Dawida . I mamy prorokini Chuldę, hm, mniej więcej w czasach Izajasza, sam Izajasz był prorokiem, Jeremiasza, Ezechiela, Dana i tak dalej, proroków i tak dalej w całej Biblii, zero w Księdze Przysłów.

Przysłowia, literatura mądrości i literatura mądrości są różne. Jest cały film, który nakręciłem, pokazujący, że „Przysłowia” różnią się od innych gatunków literackich i tak dalej. I tak trzeba to wziąć pod uwagę.

Teraz Naar w Przysłów. W rozdziale Przysłów 23:1 i 2 interesujące jest to, że Naar otrzymuje radę i zwróć uwagę, jakiego rodzaju jest to rada w Przysłów 23:1 i 2. Jest tam napisane, że kiedy zasiadasz do jedzenia z linijką, to innymi słowy: osoba, do której jest to skierowane, jest typem osoby, o której mówią: „hej, tak się je, kiedy idziesz zjeść z królem”. Nie tylko przeżuwasz. Są pewne maniery, które trzeba posiadać. Kiedy więc zasiadasz do posiłku z władcą, przyjrzyj się uważnie temu, co jest przed tobą. Przyłóż nóż do gardła, jeśli masz apetyt.

Innymi słowy, pójdziesz do króla, a król będzie miał coś w rodzaju bufetu szwedzkiego. To będzie całe to jedzenie, a ty, wiesz, nie jesteś przyzwyczajony do takich rzeczy.

Nie przejadaj się i nie napychaj się. Przyłóż nóż do gardła. I, i, i, i tak oto jest rada dana dworzanom.

Dobra. Do ludzi otaczających króla. A więc to jest Naar.

Gdy zasiadasz do posiłku z władcą, przyjrzyj się uważnie temu, co jest przed tobą. Przyłóż nóż do gardła, jeśli masz apetyt. W Księdze Przysłów jest siedem zastosowań.

Przysłów 1.4, 7.7, 20.11, 22.6 i 15, 23.13 i 29.15. Chcę się teraz im przyjrzeć i przejrzeć po kolei Przysłowia, te siedem zastosowań terminu Naar. Pytanie, które zadajemy, brzmi: czy mówimy o małym dziecku w wieku od pięciu do 10, 12 lat? A może mówi o późnym nastolatku, który jest u progu dorosłości? Przysłów rozdział pierwszy, werset czwarty jest adresowany, adresowany, księga Przysłów jest adresowana do prostych i młodych. A młodzież, termin przetłumaczony w ESV jako młodość, to termin Naar.

Dobra. Mądry i wymagający. Nie wiek jest problemem, ale poziom mądrości i jego potrzeba mądrości.

Pozwólcie, że przeczytam ten werset, ponieważ jest to krytyczny werset na początku Księgi Przysłów. To w pewnym sensie ustanawia księgę i to jest wprowadzenie do księgi w Księdze Przysłów. A to mówi: Po co pisano Przysłowia? Poznać mądrość i pouczenie, zrozumieć słowa roztropności, otrzymać pouczenie o mądrym postępowaniu, w prawości, sprawiedliwości, słuszności, dać prostym roztropność, a wiedzę i roztropność młodym lub młodzieńcom, jak to jest mówi tutaj, w ESV.

Termin „młodzież” jest naszym terminem Naar. Ponownie, ponieważ mówi o małych dzieciach, jest przeciwstawiane i porównywane z prostymi, prostymi, jak mówi: „Dajcie roztropność prostym i tak prostym, a młodzież jest tam w pewnym sensie porównywana i niech mądrzy, niech mądrzy słyszeć i zwiększać swoją wiedzę. Dobra.

Tak więc sama Księga Przysłów została napisana do tego Naara, do tego młodzieńca, do tej młodej osoby, aby udzielić im rad, wiedzy i dyskrecji. Przysłów rozdział siódmy, werset siódmy, widziałem wśród prostych, ponownie zwróc uwagę na podobieństwo między prostym a Naarem. Innymi słowy, Naar wydaje się być niedoświadczoną młodą osobą.

Dobra. Ale jaka jest tutaj rada? Widziałem wśród prostych, widziałem wśród młodych ludzi. Takie jest nasze określenie, Naar.

Czy to dziecko? I jest to analogiczne do tego samego z prostym i dzieckiem.

Ale tutaj, w rozdziale siódmym, syn, ojciec ostrzega syna przed zakazaną kobietą, mówiąc: „Ta kobieta jest do wzięcia, stary”. Ona mówi: Hej , synku, podejdź, wiesz, młody człowieku, podejdź tutaj.

Mój, mojego męża, nie ma go od miesiący. Ma portfel pełen pieniędzy. Odszedł i nie wróci aż do nowiu księżyca.

Wiemy więc, kiedy wróci. Hej, dlaczego nie przyjdiesz tutaj, stary? Możemy się dzisiaj trochę zabawić. Dobra.

A więc kobieta próbuje uwieść młodego mężczyznę, a to oczywiście nie jest dziecko, prawda? To oczywiste, że nie jest to dziecko. Ojciec ostrzega go przed uwiedzeniem. A więc nie ma 7 lat, na pewno nie.

Księga Przysłów 20:11 mówi Naarowi, że jego zachowanie zostanie zauważone i ujawni jego serce. Innymi słowy, kiedy jesteś, nawet dziecko jest rozpoznawane po jego czynach , młody człowieku. W Księdze Przysłów 22:15 i 23:15 mowa jest o stosowaniu różgi karności w celu wypędzenia szaleństwa Naarów. Innymi słowy, jest młody i różga dyscypliny wypiera szaleństwo. Czy tu mowa o biciu dzieci, gdy są małe?

Nie chcę się w to zagłębiać i w to całe klapsy, nikt już nikogo nie daje klapsów, ale tak czy inaczej, nie chcę się w to zagłębiać. Ale tu mowa o istocie Naara, różdze dyscypliny wypędzającej z niego szaleństwa, przy okazji, nie mów, że to koniecznie mówi o małych dzieciach, ponieważ mówi to również, że głupiec, różga wypędza z niego szaleństwo głupiec i głupiec jest starszą osobą.

Rozdział 26:3. Zatem istnieje tu podobieństwo pomiędzy głupcem a różgą potrzebną także tej osobie. No cóż, rozdział Przysłów 29:15, dziecko pozostawione samemu sobie na hańbę dla matki.

I wrócimy do tego wersetu, ale dziecko, które może być każdym dzieckiem w każdym wieku, jest hańbą pozostawione samemu sobie. I dlatego teraz w Księdze Przysłów 22:6 słowo Naar jest często tłumaczone, najczęściej tłumaczone jako „dziecko” lub przyjmowanie do dzieci neutralności płciowej, aby mogły używać słowa „oni” zamiast „on”. Jest to przeciwieństwo terminu Zakain , który oznacza starszy, gdy się zestarzeje, nie zejdzie ze swoich dróg.

Zatem wiek wydaje się mieć tutaj znaczenie. Zatem w Księdze Przysłów 22:6 wiek wydaje się mieć znaczenie. Jednakże, czy kontrast pomiędzy dzieckiem, dzieckiem w wieku od 5 do 10 lub 12 lat, czy też jest pomiędzy młodym człowiekiem, w późnym okresie dojrzewania, a późniejszym okresem życia? Dobra.

I to w późnym okresie dojrzewania, kiedy jest młody, kiedy jest młody, w przeciwieństwie do tego, kiedy jest stary i młody to późny okres dojrzewania, wiesz, 16, 17 lat lub coś w tym stylu. A kiedy będzie stary, stanie się mądrym człowiekiem. Nie chodzi zatem o wychowywanie najmłodszych dzieci. Naar mówi nam, że tak nie jest.

Do tego gościa adresowana jest Księga Przysłów i nie chodzi tu o wychowanie wczesnoszkolne. Jest to z pewnością późna adolescencja, biorąc pod uwagę użycie tego słowa w księgach historycznych i Przysłów, a także w oparciu o tematy poruszane w tej książce. Rzeczy takie jak uwodzenie seksualne lub ostrzeżenia na ten temat.

Rada ekonomiczna w Przysłów 10:5. Wskazówki polityczne podano w rozdziale 25:6-7. Występek wojskowy jest podany w rozdziale 24:6.

Łaski społeczne, jak czytamy o tym, jak jeść w Księdze Przysłów 23:1 i 2. W tym rozdziale znajduje się wiele informacji na temat jedzenia, sposobu jedzenia i innych rzeczy. Ale tak czy inaczej, tego typu rzeczy są przeznaczone dla dworzan, dla młodych ludzi, którzy wkraczają w dorosły świat dworu.

To nie są małe dzieci, jakieś 10, 5-letnie. Nie chodzi więc o czytanie we wczesnym dzieciństwie.

Teraz muszę przeprosić niejakiego Michaela Foxa, który jest jednym z wielkich nauczycieli mądrości, ale jeśli chodzi o komentarze do Księgi Przysłów, to w zasadzie są dwa wspaniałe, a właściwie kilka innych.

Jednym z nich są dwa tomy Michaela Foxa w Anchor Bible. Jest to jeden z najlepszych, jeśli nie najlepszy. Doktor Bruce Waltke napisał także wspaniałe dwa tomy na temat Przysłów. To absolutnie wspaniałe.

I te dwa, polecam. To są Twoje dwa najlepsze komentarze. W Anglii jest kobieta, Katherin Dell, która wykonuje bardzo dobrą pracę w literaturze mądrościowej, Przysłów i tego typu rzeczach. Knut Haim, którego mamy, Biblicalearning.org, to kolejny.

Mamy tego naprawdę dużo, rzeczy, o których teraz mówimy. Przysłów. Jest cała witryna na Biblicalearning.org. Jest cała strona poświęcona Księdze Przysłów, a my mamy Knuta Haima, który jest także jedną z czołowych postaci na świecie, który zajął się Księgą Przysłów i wykonał wspaniałą pracę nad grupami i tym podobnymi rzeczami w przysłowiowych zdaniach. Zatem to oni byłiby głównymi graczami w tej sprawie.

Kiedy pisałem ten artykuł, Michael Fox sprawdził mój blef. Używam terminu naar i używam określenia giermek lub kadet, giermek lub kadet. I słusznie, słusznie skrytykował mnie, mówiąc, że używając terminu giermek, kiedy myślisz o giermku, co o tym myślisz? Wróciłeś do średniowiecza, albo kadet, wiesz, West Point, Annapolis czy coś w tym stylu.

A to określenia anachroniczne. Innymi słowy, bierzesz, no wiesz, terminy średniowieczne lub współczesne i projektujesz je z powrotem do kultury. Nie było wtedy giermków, nie było też kadetów.

Terminy te są terminami nowoczesnymi i nie należy ich projektować wstecz. I tak zwrócił uwagę, że w moim artykule, gdy użyłem terminów giermek i kadet, były to terminy anachroniczne przeniesione z powrotem do tekstu, czego nie należy robić. I miał rację.

Myliłem się. I przepraszam. Że próbowałem coś przekazać.

Chodzi mi o to, że Księga Przysłów 22:6 nie mówi o małych dzieciach. Nie mówię tu o dzieciach w wieku od 5 do 12 lat. Mówimy tu o późnym okresie dojrzewania, jak ma to miejsce w całej Księdze Przysłów.

A tak w ogóle, to był mój błąd, mam tam wronę, która je, i tak właśnie robię. Michał Fox ma rację. Oczywiście jest jedną z czołowych postaci na świecie w „Przysłowia” i ja. Nie gram w jego ligach, jeśli wiesz, co mam na myśli. Więc mówię: daj sobie spokój z Hildebrandtem.

Chcę może spróbować innego terminu. I tego właśnie użył Albright, gdy w swoim stwierdzeniu Akadyjczyk wspomniał, że był w XIV, XV wieku p.n.e. i użył słowa „utrzymujący”. A teraz co, teraz mówisz, co to jest element ustalający? Mówisz, że to coś, co wkładasz do zębów i tak dalej.

Więc mówisz, Hildebrandt, używasz tego angielskiego słowa „utrzymujący”. Będą wkładać sobie coś do zębów. Nie nie nie nie.

„Urzędnik”, co to oznaczało, skoro Albright tego używał, była to osoba będąca służącym przeszkolonym w zakresie umiejętności wojskowych. Był sługą, który został przeszkolony w zakresie umiejętności wojskowych.

A zatem, czy w ogóle umiejętności, był sługą, który był, i nazywają ich sługami. Dobra. Teraz nie, my też nie możemy użyć tego słowa.

Dobra. Ponieważ słowo to ma zbyt duży bagaż w postaci zębów. Nie powinniśmy więc używać tego słowa.

Ale w Księdze Rodzaju 14:14 Abraham bierze swoich 318 sług, ci nie są nasi, ci służy, jeśli można, to jego służy, to jego służy, którzy są wyszkoleni w wojnie, idą za Chedorlaomerem i ratują Lota z niewoli ręce. A potem Sodom i Gomora, ludzie, którzy zostali zabrani. To tyle, ale OK, pomińmy to słowo, ale pomyślmy o koncepcji.

Dobra. Zatem ci Naarimowie, którzy wychodzą, to nastolatki, które są służącymi i mają specjalizacje. Są szkoleni do walki i jako młodzi mężczyźni wyruszają, by walczyć.

Teraz nie są doświadczonymi wojownikami. To nie Goliat. Nie są wojownikami na poziomie Joaba ani Abnera.

Nie są to doświadczeni wojownicy, ale młodzi wojownicy, którzy wyruszają, wdzierając się w świat dorosłych. I o to mi właśnie chodzi. I nie nazywaj ich jednak giermkami czy kadetami. Źle to zrobiłem. I to było anachroniczne.

I tak, ale chodzi mi o to, że to nie są małe dzieci.

To nie są małe dzieci. Przysłów 22:6. Więc teraz spojrzeliśmy na Hanaka i powiedzieliśmy, no wiesz, trenuj dziecko. I powiedzieliśmy, cóż, właściwie to trochę jak świętowanie pierwszego użycia, świętowanie pierwszego użycia lub poświęcenie budynku, ściany, świątyni i tego typu rzeczy.

Jest to zatem świętowanie pierwszego użycia i poświęcenia czegoś wspaniałego. A potem zdajemy sobie sprawę, że Naar nie jest już małym dzieckiem. Naar jest późnym nastolatkiem z Księgi Przysłów.

Zatem mówiąc „wychuj dziecko”, nie masz na myśli dziecka. Mówisz o późnym nastolatku. Nazwijmy go człowiekiem młodym, młodym człowiekiem, który stoi u progu wkraczania w dorosłość.

I to przejście. A więc taki jest Naar. Teraz mamy jeszcze jedną sekcję do zrobienia.

I co to znaczy według jego sposobu? Al pi ciemno. Co to znaczy? Dobra. A więc według jego sposobu, co to jest, co to oznacza? I zbadamy to dalej.

W porządku, po przejrzeniu pociągu w górę i opcji dla tego pociągu w górę, Hanak i Naar, dziecko. I powiedzieliśmy, że tak naprawdę nie było dziecka. Przypominało to raczej późną młodość z Księgi Przysłów i innych miejsc w Piśmie Świętym, a nawet w Ugarit.

Teraz chcemy skupić się na jego stylu, Al pi darko. I co to znaczy? Przyjrzyjmy się temu tutaj.

Po pierwsze, istnieje tak zwana zasada, że istnieje pięć poglądów na ten temat. Dobra. Przyjmę więc wszystkie pięć widoków i w pewnym sensie je przejrę.

Pogląd moralny. Moralny pogląd McKane'a jest taki, że istnieje jedna właściwa droga życia, na którą należy skierować młodego człowieka. Jest to więc droga, którą powinien podążać i co powinno oznaczać, że jest to właściwa ścieżka i kierunek, w jakim należy się kierować.

Wersja King James to robi, ESV i NIV i będę cytować oraz NIV i NLT Przepraszam, a NLT podąża „właściwą ścieżką”, prawda? Oczywiście nie ma tego w języku hebrajskim, ale sugerują to niepotrzebnie, „w drodze, którą powinien iść”. Doug Stewart zauważa, że w języku hebrajskim nie ma słowa „powinien”. W języku hebrajskim nie ma „powinno”.

To po prostu „na jego sposób” lub „według jego sposobu”, „według jego sposobu”, nie ma tu żadnego „powinno”. Należy to zatem umieścić w wersji Króla Jakuba, a następnie zastosować większość tłumaczeń. Często droga jest przeciwstawiona kwalifikatorowi moralnemu.

Zatem droga, derek, droga, po grecku Hodos, zwykle towarzyszy kwalifikator moralny. Klasycznym tego przykładem może być Psalm 1:6. Dobra. Bo Pan zna drogę sprawiedliwych, bo Pan zna drogę sprawiedliwych.

Zobacz tam kwalifikator moralny, drogę sprawiedliwych. „Ale droga bezbożnych” – i teraz mamy tu swego rodzaju kontrastową analogię – „droga bezbożnych zginie”. Zatem droga sprawiedliwych przeciwstawiona jest drodze bezbożnych. Zatem dwa sposoby tego rodzaju rzeczy i te dwa sposoby to ważny temat mądrości, literatury i tak dalej.

Przysłów 9:6, 2:12, Przysłów 2.12 i 20, gdzie jest jakaś droga, a potem jest napisane sprawiedliwe lub coś w tym rodzaju. Jest w tym kwalifikator moralny. I tak, ale problem polega na tym, że w Księdze Przysłów 22:6 nie ma żadnych określeń moralnych dotyczących jego sposobu życia, według jego sposobu nie jest tam mowa o drodze sprawiedliwych, drodze prawych ani tym podobnych.

Po prostu nie ma żadnych kwalifikatorów moralnych. Dodano więc słowo „powinno”. Istnieje zatem fascynująca alternatywna interpretacja całego przysłowia autorstwa Clifforda, a następnie Stuarta i Jonathana Aikena.

Ostrzeżenie: Księga Przysłów 22:6 jest werselem, jest ostrzeżeniem przed wychowywaniem dzieci w sposób zaabsorbowany sobą i nigdy nie mówiący nie, co będzie trwało aż do dorosłości. Innymi słowy, jeśli zepsujesz dziecko, nigdy nie odmawiając mu, będzie ono zaabsorbowane sobą i narcystyczne. Widzimy mnóstwo

tego przykładów, nawet w obecnej sytuacji, gdzie nawet 50-letni synowie zrobili naprawdę złe rzeczy, a rodzice wciąż, no wiecie, usprawiedliwiają dziecko.

Dobra. Powtórzeniem tego jest Księga Przysłów 29:15. A Księga Przysłów 29:15 mówi, że różga nagany lub różga i nagana dają mądrość, ale dziecko pozostawione samemu sobie, to jest naar, więc nie chodzi tu o drobnostkę, dziecko pozostawione samemu sobie przynosi wstyd matce.

I tak właśnie jest, Przysłowia wspominają o pozostawieniu dziecka samego. A wiele z tego dzieje się teraz w naszej kulturze. I tak Clifford, Stuart i Aiken poruszają tę kwestię, a to wywraca całą sprawę do góry nogami.

Zamiast więc uczyć dziecko właściwej drogi, mówią, ucz dziecko i pozwól mu iść swoją drogą. A kiedy będzie już stary, nie będzie można go odzyskać. Dobra. Więc tak to odbierają.

Widzisz, jak odwraca to znaczenie tego, a nie szkolenia, wychowywania dziecka w kierunku, w którym powinno podążać dobrą drogą i dobrą ścieżką, to znaczy: nie, jeśli zdejmiesz ręce i nigdy nie powiesz „nie” dziecko, a ty mu się ciągle poddajesz, to prowadzi go na złą drogę, z której, kiedy się zestarzeje, nie odejdzie od egocentryzmu i narcystycznego zachowania. Nie, określenie „powinien iść” w sposób, w jaki powinien, „powinien” nie występuje w języku hebrajskim. To po prostu na swój sposób.

Celowa dwuznaczność: odwraca znaczenia, które zostały zaakceptowane przez większość, a zatem podnosi kwestię interesującej dwuznaczności. Czy przysłowie robi coś takiego w sposób niejednoznaczny, celowo dwuznaczny? Mówiąc, łapiąc w obie strony jednocześnie? Nie wiem.

Ale prawdą jest, że jeśli ktoś pozwala dziecku, nigdy nie odmawia dziecku, pozwala mu iść własną drogą, zawsze się mu poddaje i tego typu rzeczy, które zniszczą dziecko, to prawda, ale czy o to chodzi? to przysłowie mówi? To moje pytanie. To co mówi jest prawdą. Dziecko pozostawione samo sobie staje się takim. Ale czy tego właśnie uczy to przysłowie?

Pogląd powołaniowy: Drugie podejście zakłada to, co nazwiemy poglądem powołaniowym. Pierwszym z nich był pogląd moralny, potem był pozytywny, powinien odejść, a następnie pojawił się pogląd Clifforda, Stuarta i Aikena, który to odwrócił, po prostu pozwól mu iść własną drogą. Jest to jakiś aspekt moralny.

Taki jest więc pogląd moralny, pozytywny i negatywny. Mówimy, że pogląd moralny, pozytywny i negatywny. Drugi pogląd to pogląd powołaniowy.

To znaczy, według jego sposobu jest przygotowanie dzieciaka zawodowo na jego przeznaczenie, a potem odejście i będzie to robił przez resztę swojego życia. Współczesny niepokój związany z selekcją zawodową nie stanowi dużego problemu na starożytnym Bliskim Wschodzie, gdzie syn często kształcił się w tym samym rzemiośle, co jego ojciec. Kiedy więc wejdziemy do college'u i zapytasz, co będziesz robić? Gdzie chcesz iść? Jesteś teraz na studiach, musisz dokonać pewnych życiowych wyborów w zakresie dziedziny, w której chcesz się rozwijać i innych rzeczy.

Moja córka ukończyła college, a potem spędziła, nie wiem, dwa, trzy lata z nami, a potem w końcu zrozumiała to dwa, trzy lata po studiach, a potem wróciła i została pielęgniarką, ale zajęło to jej trochę czasu na przemyślenie spraw zawodowych. W naszej kulturze przed młodymi ludźmi stoi dziś mnóstwo możliwości zawodowych, co może być bardzo zagmatwane i jeśli nie podejmiesz szybko decyzji co do jednej, to znaczy, początkowo studiowałem elektrotechnikę i matematyki, a teraz uczę Biblii, wiesz, 40, 50 lat później. Zatem wybieracie jedną rzecz, ale w naszej kulturze kwestia zawodowa mająca wiele możliwości budzi u młodych ludzi pewien niepokój.

Ale w tamtych czasach tak nie było. Jezus był synem cieśli i nazywali go synem cieśli, Mateusza rozdział 13:65, ale w Ewangelii Marka 6:3 nazywany jest także, sam Jezus nazywany jest cieślą. Poszedł więc drogą swego ojca, jak to często bywało w tamtych czasach.

Księga Przysłów bardziej interesuje się kwestiami prawości, prawości, mądrości, sprawiedliwości, pracowitości, niegodziwości i lenistwa niż wyborem powołania. Bardziej dotyczy kwestii charakteru, cnót i kwestii charakteru. Swoją drogą, Towarzystwo Francisa Asbury'ego prowadzi naprawdę interesującą serię na temat 7 cnót i wad, która robi świetną robotę i umieszcza swoje filmy na YouTube.

Towarzystwo Francisa Asbury'ego pochodzi z Wilmore w stanie Kentucky i ma tam Asbury Seminary, w którym pracuje kilku naprawdę wspaniałych ludzi, w tym Craig Keener, David Bauer i wielu innych. Tennenet, który jest tego prezesem, jest prawdziwym wizjonerem. Tak, ale tak czy inaczej, tak, więc, OK.

Uzdolnienia osobiste: Z punktu widzenia uzdolnień osobistych trening powinien być dostosowany do wyjątkowych zdolności i zainteresowań dziecka. I tu właśnie jesteśmy dzisiaj. Wiesz, dowiadujesz się, co dziecko lubi i próbujesz to ulepszyć i podążać za tymi zainteresowaniami i rzeczami.

Toy i Oesterly postrzegają to raczej jako element losu lub przeznaczenia, dla którego dziecko powinno być wychowywane do tego, co jest przeznaczone. I znowu, nie wnikam w to, jaki los jest przeznaczony temu czy innemu. I po prostu nigdy nie wiadomo.

Nie wiem. To dość trudne do powiedzenia. Jak powiedziałem, studiowałem elektrotechnikę i tutaj nauczam Biblii.

Ale faktem jest, że wykształcenie z zakresu elektrotechniki pozwala mi na tworzenie tej strony internetowej i tego typu rzeczy. Zatem Pan używa tych rzeczy w naszej przeszłości, ale czy pomyślałbym o tym w przyszłości, nie ma mowy. W każdym razie Delitzsch używa cytatu „droga Egipcjan” z Izajasza 10:24 oraz cytatu „droga orła na niebie”, cytat „droga orła”, aby wyrazić sposób poruszania się charakterystyczny dla orzeł i stąd wyjątkowa droga dziecka.

Dlatego uważam, że jest to dobra zasada pedagogiczna, aby dowiedzieć się, jakie są zainteresowania dziecka, w czym jest dobre i tak dalej. Niektóre z moich dzieci były naprawdę, naprawdę. Ja studiowałem matematykę i zawsze przychodziło to naturalnie. Kiedy byłem w szkole średniej, miałem naprawdę dobrego nauczyciela matematyki, pana Bessela, który był także naszym trenerem koszykówki. I po prostu naprawdę trafiliśmy. I tak, kiedy poszedłem na studia i zacząłem zajmować się matematyką, przyszło mi to naprawdę łatwo. Nie zawsze było to prawdą. To nie było łatwe. Było dość ciężko, ale mimo wszystko.

Więc tutaj mam inne dzieci, które, to znaczy, pchanie ich w stronę matematyki byłoby szaleństwem.

Myślę, że matematyka jest językiem wszechświata i jest to język, w którym Bóg stworzył wszechświat za pomocą swojej matematyki. Ale jeśli spróbujesz powiedzieć dziecku, że nienawidzi matematyki, nie zadziała to zbyt dobrze. A zatem jego talent polegał na tym, aby zająć się komputerami i nigdy więcej nie zajmować się matematyką.

Jak na ironię, cały komputer opiera się na matematyce, ale nie będę się nad tym rozwodzić. Zatem sposób, w jaki podąża dziecko, to mądry rodzic, który poznaje drogę swojego dziecka w tym zakresie. Nie chcę więc umniejszać tego poglądu, poglądu na temat osobistych zdolności.

To rzeczywiście ma swoje miejsce i wydaje się pasować do języka hebrajskiego, sposobu życia Egipcjan, sposób Orła jest sposobem, do którego przywykliśmy. I na to wygląda, ale interesujące jest dla mnie to, że Delitzsch łączy to z Naarem, z dzieckiem. I to moim zdaniem jest naprawdę dobrą rzeczą. Nie dziecko w kontekście małego dziecka, ale zainteresowanie nim, gdy staje się młodą osobą i wkracza w dorosłość.

żądania osobiste, tak klasycznie określiłbym pogląd Stuarta-Clifforda, że kilku innych stawia Księgę Przysłów do góry nogami. Jeśli pozwolisz dziecku uczyć je w taki sposób, w jaki chce, w taki sposób, w jaki chce, zniszczysz je, gdy będzie stare, i nigdy go nie odzyskasz.

Będzie tak egocentryczny i narcystyczny, że nie będziesz w stanie go odzyskać. I mamy mnóstwo tego typu ludzi działających w polityce i innych miejscach i rzeczach. I powinno, tego słowa „powinno” – mądrze zauważa Stuart – nie ma w tekście.

To jest zgodnie z jego sposobem. I Stuart ma w tym rację. I dobrze pasuje do Przysłów 19 lub 29:15, dziecko pozostawione samemu sobie, hańbi matkę.

I tak było, więc było Przysłowie, powiedzenie, które próbują zasugerować, jest prawdziwe. Pytanie brzmi, czy to przysłowie tego uczy. Sugerują, że rodzic, który pozwala dziecku iść własną drogą, głupiej i egocentrycznej, pozostanie w tym błędnym stanie, gdy będzie stare.

Wszyscy widzieliśmy takie dzieci. Jednakże termin naar użyty w Księdze Przysłów oznacza młodego człowieka, którego można się uczyć. Jest to powiązane z głupcem, ale naar , gdzie głupiec przykłada sobie pręt do pleców i jest w pewnym sensie zamknięty, naar wydaje się być możliwy do nauczenia.

Nie chcę więc mówić, że to jest naar , dziecko, szkolenie dziecka lub dedykowanie mu, świętowanie jego pierwszego użycia. Nie chcę wciskać tego naar i po prostu ich odrzucać, twierdząc, że nie, to jest negatywne. Odchodzi, odchodzi w szaleństwo, ponieważ nie jest to sposób, w jaki naar jest zwykle używany w Księdze Przysłów i gdzie indziej.

Jest to osoba posiadająca status i zazwyczaj osoba, która robi coś dobrego. Dlatego prawdopodobnie nie przyjąłbym takiego poglądu.

Pogląd Naara: Chciałbym zatem zasugerować pogląd oparty na naarze , wyjaśniający, co to znaczy iść jego drogą, własną drogą. Powiedziałbym, że jest to pogląd naarowy lub dziecięcy. W związku z tym jego sposób bycia naara i status, jaki ma jako naar , powiedzieliśmy, że to nie wiek, ale raczej status i odpowiedzialność wynikają z tego, że na'ar był osobą o statusie. To było tak, jakby Jozue był naarem Mojżesza , jego prawą ręką.

Po pierwsze, nie dziecko, wspieranie wczesnego dzieciństwa szkolenia dzieci. Ta młoda osoba jest u progu dorosłości i jest adresowana do niej w tej księdze mądrości w Przysłów 1:4r, księga jest skierowana do naara, o którym , jak mówiliśmy, był w późnym okresie dojrzewania i aby dać roztropność prostym, posiadającym wiedzę i uznania wobec młodzieży lub młodych. Do młodych mówimy o dorastającym młodzieńcu, którego, no wiecie, ojciec ostrzega go przed tymi wszystkimi rzeczami, seksualnymi i innymi, przed którymi, no wiecie, ostrzega.

Szkolenie też nie jest tu najważniejsze. Bardziej pomysł uczczenia lub poświęcenia początkowego użycia słów jak w Księdze Przysłów lub w Księdze Rodzaju 14:24, gdzie

naar jest zatwierdzonym wojownikiem. Nie jest wojownikiem jak Abner czy Joab, ale jest osobistym pomocnikiem Abrahama.

Podobnie nosiciel zbroi czy osobisty asystent, osoba odpowiedzialna. I tak w pewnym sensie wzniósł się na to miejsce, gdzie cieszy się statusem i szacunkiem. I tak jest to widoczne w Księdze Rodzaju 14.

na poglądzie naar, Przystowie zawiera rady nie tylko dla „mojego syna”, co jest wyraźne w przypadku członka rodziny, ale Księga Przystów daje także przemyślenia na temat zachowania się służby oraz tego, jak słudzy powinni zachowywać się przed królem. I jak mają jeść i jak się zachowują przed królem. To by powiedziało naar, że dziecko ma podążać swoją drogą, która opiera się na tym, kim jest jako naar i czego się od niego wymaga.

Tak więc tym naarem byłby na przykład rozdział Przystów 17:2, sługa, który postępuje mądrze, sługa, który postępuje mądrze, będzie rządził synem, który postępuje haniebnie i będzie miał udział w dziedzictwie jak jeden z braci. Zatem tutaj mamy sługę, a Księga Przystów mówi o słudze, który radzi sobie dobrze, podczas gdy synowie tak naprawdę idą donikąd i są źli, to sługa faktycznie otrzyma dziedzictwo zamiast jednego z braci. Dlatego też Księga Przystów mówi o tym w rozdziale 29:19 samymi słowami, że sługa nie zostaje ukarany, bo chociaż rozumie, nie odpowie.

Teraz chcę to wszystko poskładać w jedną całość. Najpierw chcę zacząć od słowa Hanok, które tłumaczy się jako „trenuj”. I myślę, że prawdopodobnie będzie lepiej, przyjrzelśmy się pięciu zastosowaniom tego słowa, a każde z nich wiąże się z poświęceniem lub inicjacją pierwszego użycia i celebracją świątyni lub zbudowanego ołtarza, lub domu faceta, który jako pierwszy pierwszego użytkownika tego domu, muru Jerozolimy lub posągu Nabuchodonozora.

Może świętujesz pierwsze użycie i poświęcisz. To byłyby słowa dotyczące zakresu, z którym chcemy pracować, celebrując początkowe użycie lub poświęcając się, zamiast trenować w sposób pedagogiczny. Bardziej celebryje się początkowe wykorzystanie przejścia z jednego statusu do drugiego, z domeny świeckiej do świeckiej.

A teraz mówimy, że chłopiec prawdopodobnie wkracza w inną dziedzinę, czyli męskość. I tak, dziecko, trenuj dziecko. Więc trenuj, wiemy, wiesz, mamy pewne problemy ze słowem trenuj.

Uważamy, że są lepsze sposoby, aby to wykorzystać, uczcić pierwsze użycie lub poświęcić. Słowo dziecko jest wyraźnie naar i nie odnosi się do małych dzieci i wychowywania dzieci w młodym wieku. Oczywiście jest to naprawdę, bardzo ważne dla rodziców.

Wczesne lata dzieciństwa są niezwykle ważne, ale dotyczy to naara . Naar to młoda osoba , która jest u progu dorosłości i wkracza w dorosłe życie. Jest dość młody, jest młody, ale wciąż jest, musi się jeszcze wiele nauczyć.

Dlatego ceni mądrość i potrzebuje mądrości. Należy do grupy prostych, albo prostych, powiedzmy niedoświadczonych, to dobre dla niego słowo. Jest niedoświadczony, ale w pewnym sensie zrobił krok naprzód i jest gotowy.

Ustanowił punkt odniesienia. Zatem jest teraz naarem , ale nie jest wojownikiem i sam nie jest patriarchą, ale jest sługą, czymś w tym rodzaju. Jest więc osobą młodą, prawdopodobnie w późnym okresie dojrzewania, być może służącym lub dworzaninem.

Nienawidzę używać tych słów, ponieważ w związku z moim problemem, jaki miałem z Michaelem Foxem, który poprawnie mnie poprawiał, używając giermka i kadeta, więc nie chcę wprowadzać nowych słów, takich jak sługa i dworzanin, i przekonać się, że są one również anachroniczne, czytając z powrotem swoje rzeczy. Powiedziałbym jednak, że naar wydaje się być osobą o statusie wyszkoloną do określonego celu. Zatem on jest naarem , nosicielem zbroi lub osobistym pomocnikiem, który przygotowuje jedzenie dla aniołów, gdy przychodzą do Abrahama.

Wygląda więc na to, że jest przygotowany. Szpieczy, którzy wyruszają, prawdopodobnie są naprawdę dobrzy w szybkim szpiegowaniu, a ci młodzi ludzie, wiesz, zwinni i tym podobne. Zatem naar , chcę powiedzieć, jest późnym nastolatkiem, a nie dzieckiem .

Dlatego też uważam, że tłumaczenie „dziecko, trenuj dziecko” wprowadza ludzi w błąd i skłania do myślenia o kształceniu we wczesnym dzieciństwie, choć nie o tym mowa. Droga, którą powinien podążać, jest drogą naara . Innymi słowy, jako młody człowiek, jego, gdzie jest, jak wkracza w dorosły świat i jaka jest jego droga, zgodnie z jego drogą jest jak droga orła, leci i ma określony ruch w określony sposób.

Zatem ten naar ma określony sposób i należy go trenować w ten sposób, zgodnie ze swoim sposobem. Zatem zgodnie z jego sposobem chcę połączyć te trzy rzeczy i zaproponować tłumaczenie. To naprawdę niezdarne tłumaczenie.

I szczerze mówiąc, nienawidzę niezręcznych tłumaczeń, ale teraz zrobię to sam. To wymaga więcej przemyślenia z mojej strony, aby wszystko było gładkie i piękne. Przysłowia powinny być piękne.

Przysłowia powinny być chwytliwe. Jeden ścieg na czas oszczędza dziewięć. To powinno być coś chwytliwego, co ludzie po prostu zapamiętają.

A to nie jest w ten sposób, ale staram się uchwycić sens, najpierw uchwycić znaczenie. A potem martwilibyśmy się, że w kolejnym kroku, dwóch, trzech, czterech lub pięciu, martwilibyśmy się o stworzenie czegoś w sposób poetycki, pobudzający wyobraźnię i chwytliwy dla współczesnego czytelnika, tak jak to miało miejsce w tamtych czasach. Oto tłumaczenie, na które wpadłem.

Nie jestem naprawdę zadowolony. Oczywiście tłumaczenie jest nieporadne, ale oddaje wiele ze znaczeń, nad którymi, jak sądzę, pracowaliśmy, aby je przekazać. Oto jest.

Świętuj rozpoczęcie slashowej inicjacji młodego człowieka na swojej drodze. A gdy się zestarzeje, nie odejdziesz od niego. Pozwól mi przeczytać to jeszcze raz.

Świętuj rozpoczęcie slashowej inicjacji młodego człowieka na jego drodze. A gdy się zestarzeje, nie odejdziesz od niego. Teraz jeszcze kilka komentarzy.

Nowoczesna aplikacja. Zatem ten werset ma więcej wspólnego z osobą, która jest bardziej w wieku bar micwy lub czegoś w tym rodzaju. Znacznik powitania chłopca w wieku męskim.

I tak następuje rytuał przejścia, podczas którego są młodzi i znajdują się w fazie przejściowej pomiędzy momentem, w którym pojawia się chłopiec. Często to mówiłem na jednych z moich zajęć, kiedy chłopiec staje się mężczyzną? Dziewczyna krzyknęła z tyłu: „Oni nigdy tego nie robią”. I tak jest, no wiesz, w każdym razie, ale kiedy chłopiec staje się mężczyzną? To naprawdę zabawny obszar. A to oznaczałoby w zasadzie zapewnienie młodemu człowiekowi szacunku i obowiązków proporcjonalnych do jego wejścia w status, w dorosłość.

Początkowe wykorzystanie to poświęcenie tej osoby na pierwsze postawienie pierwszych kroków w dorosłość, w dorosłość i to oraz dokonanie tego przejścia. I celebrowanie tego, celebrowanie tego i inicjowanie w to osoby, poświęcenie tej osoby. Więc odbyłaby się ceremonia, podczas której byłoby to w pewnym sensie okej, teraz został zaakceptowany jako ten, kolejny krok w górę i jest u progu dorosłości.

Teraz jest jeszcze młodą osobą, ale ten krok zrobił pomyślnie. I tak bym to odebrał. Swoją drogą pasuje to do reszty Księgi Przysłów, która jest adresowana właśnie do tego typu młodych ludzi, do młodych, niedoświadczonych, przekazujących im mądrość.

Pasuje do pierwszego użycia lub poświęcenia. Pasuje do młodego człowieka i pasuje na jego sposób. Łączy zatem wszystkie trzy elementy w spójną całość i sugeruje, jak ważne jest, aby rodzice naprawdę stawali po stronie swoich młodych ludzi, gdy

wkraczają w dorosłość, gratulowali im i świętowali ich przeprowadzki, późny okres dojrzewania i tak dalej.

A to jest naprawdę potrzebne. I wiele, wiele dzieci umarło, aby usłyszeć aprobatę rodziców dla swoich projektów, które odkrywają, bawią i eksperymentują. I wiedzą, że mają za sobą wsparcie rodziców.

I to jest: pamiętajcie też, że po tym wszystkim, przysłowie nie jest obietnicą i musimy tego dotrzymać. Co to jest przysłowie? To jest następne pytanie. Jeśli przysłowie nie jest obietnicą, to czym jest przysłowie? Mamy na ten temat zupełnie inny film.

Dziękuję bardzo za poświęcenie czasu na obejrzenie tego. Mam zatem nadzieję, że będziemy mogli uczyć naszych młodych ludzi, gdy wkraczają w dorosłość, świętować ich i zachęcać ich na swojej drodze, aby ich droga była drogą prawych. Dziękuję.

To jest dr Ted Hildebrandt w swoim nauczaniu na temat Przysłów 22.6: trenuj dziecko według drogi, którą powinno iść.